

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ.

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

**Ίστορικοί Χρόνοι. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῶν Ἀθωϊτῶν
Μοναχῶν εἰς τὸν ἰσθμὸν τοῦ Ἀθω**

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Θ', αἰῶνος ἐγένοντο αἱ πρῶται ἀπόπειραι πρὸς ἐγκατάστασιν μοναχῶν ἐν Ἀθῶ. Εἰδικιώτερον δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Αὐτοκρατόρων Μιχαὴλ Β' τοῦ Τραυλοῦ καὶ Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου (820—829—842) οἱ μοναχοί, κατὰ τὰς σωζομένας ἱστορικὰς μαρτυρίας, θεῶνται πολυπληθέστεροι.

Μεταξὺ τῶν πρῶτων οἰκιστῶν τοῦ Ἀθῶ εἶναι καὶ ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ νέος (ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ)¹ τὴν βιογραφίαν τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἅγιος Βασίλειος Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης,² ὅστις ὡς πληροφοροῦμεθα ἀσκούμενος πρότερον ἐν τῷ Ὀρει Ὀλύμπῳ τῆς Βιθυνίας, ἀφίχθη εἰς Ἀθῶ ὡς τόπον ἐπιτηδειότατον πρὸς κατοικίαν μοναχῶν. Ὁ βιογρά-

¹ Τὴν μνήμην τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ γεραίρει ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τὴν 15ην Ὀκτωβρίου.

² Ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἤκμασε κατὰ τὸν Θ'. αἰῶνα καὶ δὴ ἐπὶ Βασιλείῳ τοῦ Μακεδόνοιο (867-886). Ὁ βίος δὲ τοῦ Ὀσίου Εὐθυμίου τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὑπάρχει εἰς χειρογράφους κώδικας τῶν Ἱερῶν Μονῶν Λαύρας, Βατοπαιδίου, Ἁγίου Παύλου καὶ Ἐσφιγμένου.

φος του ὡς ἔτος γεννήσεως αὐτοῦ ὀρίζει τὸ ΣΤλβ'—6332 (824) ἐνῶ τὸ ἔτος τοῦτο ἄλλοι ἀναφέρουν ὡς ἀφιχθέντα εἰς Ἄθω. Γνωστοῦ ὅμως ὅτι τὸ 842 ἔληξεν ἡ εἰκονομαχία καθ' ἣν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος νέος τὴν ἡλικίαν, ὡς ἐπὶ λέξει ἀναφέρει ὁ βιογράφος του. «Πρῶτον ἔτος Θεοδώρας καὶ Μιχαὴλ « αὐτοκρατορικῶς ἀγόντων, ὅτε διὰ γυναικὸς ἀσθενοῦς καὶ παι- « δὸς ἀνηλικίου ἀτελῆ κεκτημένον τὴν ἡλικίαν, εἰς αἰσχύνην « τῶν ἀφρονησαμένων πρεσβύτων Θεὸς τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐν « εἰκόσιν ἀγίαις ἀνατυπώσῃ καὶ σχετικὴν διαμόρφωσιν ἀνα- « νεοῦσθαι ἐχαρίσατο», ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ 824 εἶναι τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς του.

Ἐὐθύμιος εἰς τὸν Ἄθω εὗρε ἡσυχαστὴν τινα Ἰωσήφ ἡσυχάζοντα «ὅστις ἐκ πολλοῦ προϋπῆρχεν μεθ' οὗ ἑταιρησάμενος « πρὸς τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαίστραν ἀποδύεται, ἐντὸς ἀν- « τρου ἐπὶ τριετίαν». Ἐκ τῆς φήμης αὐτοῦ ἠθροίσθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο καὶ ἄλλοι ἀσκηταὶ οὓς ἀρετῇ οἰκοδομήσας ἀνεχώρησεν αὐθις εἰς τὸν Ὀλυμπον ὅπως φέρῃ εἰς Ἄθω τὸν γέροντα αὐτοῦ Θεόδωρον, ὃν μετὰ ταῦτα πάσχοντα συνώδευσεν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ θανόντα ἐκήδευσεν. Κατόπιν μετὰ Ἰωάννου τοῦ Κολοβοῦ καὶ τινος Συμεῶν ἀπέρχεται εἰς τὴν νησίδα τῶν Νέων (νῦν Ἅγιος Εὐστράτιος) ἀλλ' ἐκεῖ πειροταὶ ἠχημαλώ- τευσαν αὐτοὺς καὶ μετὰ βασάνων λυτρωθέντες εἰς τὸν Ἄθω μετοικίζονται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔφοδος βαρβάρων ἐπλη- σίαζε καὶ ἤδη τινὲς τῶν ἐν Ἄθω μοναζόντων ἠχημαλώτισθησαν, φοβηθέντες ἔφυγον, ὁ μὲν Εὐθύμιος μετὰ τοῦ παλαιοῦ συνα- σκητοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ εἰς τοὺς «Βραστάμου τόπους» (ἐνθα τὸ νῦν χωρίον τῆς Χαλκιδικῆς Βραστά), ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς εἰς τὰ Σιδηροκάυσια (περὶ τὰ νῦν ἐν Στρατινίῃ μεταλλεῖα) ἰδρύσας παρὰ τὴν Ἰερισσὸν τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ μονὴν καὶ ὁ Συμεῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Περὶ τοῦ τόπου τῆς ἀσκήσεως τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου, ὁ αὐ- τὸς βιογράφος του ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἀναφέρει ἐπὶ λέξει· «Εὐ- « θύμιος δ' ὁ Πανάγιος, ποτὲ μὲν τοῖς ἀδελφοῖς ποτὲ δ' ἐν « βαθυτάτῳ χειμάρρῳ ἰδίαζε· πολλὰκις δὲ φιλησυχίας ἐκνικώ- « μενος ἔρωτι καὶ τῷ Ἄθω μολῶν κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατω- « κίετο θεὸν ἀντιβολῶν καὶ μόνος μόνῳ προσομιλεῖν ἐφιμε-

« νος». Καὶ ὀλίγον κατωτέρω περιγράφων τὴν ἀναχώρησίν του λέγει. «τὰ τοῦ Ἁθωνος λιπὼν ἀκρωτήρια τοῖς τῶν ἀδελφῶν κλ».

Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι ὁ ὅσιος Εὐθύμιος ἠσύχαζεν εἰς τὰ ἀκρωτήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους δηλαδή ἀπὸ τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίου Παύλου μέχρι τῆς Λαύρας καὶ εἰς βαθύτατον χεῖμαρρον ὅστις εἶναι ὁ μόνος χεῖμαρρος ὁ παραπλεύρως τῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὁ κατερχόμενος ἐκ τῆς ἄνωθι αὐτοῦ καθέτου καὶ βραχώδους Νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς κορυφῆς τοῦ Ἁθω, ἣτις παρουσιάζει τὸ πλέον κατάλληλον μέρος πρὸς ἡσυχίαν ἦν ἐπύθει ὁ ὅσιος. Ἐκ τοῦ χειμάρρου αὐτοῦ μέχρι πρὸ 80ετίας ὑπῆρχε ὁ πλησιέστερος δρόμος διὰ τὴν κορυφὴν τοῦ Ἁθω.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Κολοβὸς ἔκτιζε τὴν μονὴν αὐτοῦ, ὑπῆρχον ἐγκατεστημένοι εἰς Ἁθω πολλοὶ μοναχοὶ καὶ τινες μὲν αὐτῶν ἴδρυσαν μικρὰς μονὰς περὶ τὸν ἰσθμὸν καὶ ἐντὸς τῆς χερσονήσου, ἄλλοι δὲ ἐπιδεκτικοὶ σκληροτέρας ἀσκητικῆς ἀγωγῆς καὶ μονώσεως εἰσεχώρησαν ἐντὸς τῶν ὄρειων καὶ παρθένων δασῶν καὶ ἀποκρύμνων τόπων τοῦ Ἁθω εἰς εὐτελεῖς καλύβας ἢ σπήλαια ἐγκαταστάντες. Καὶ ὁ Γενέσιος συγγραφεὺς τοῦ Ἰ' αἰῶνος (930) ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας κατὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων τῷ 842, «κατίασιν « ἐκ τοῦ περιωνύμου Ὁρους Ὀλύμπου, ΑΘΩ τε καὶ τῆς « Ἰδης, ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ κατὰ Κυμινᾶν συμπληρώματος « (θεοφόροι ἄνδρες) περιφανῶς τὴν ὀρθοδοξίαν κηρύττοντες, « βασιλικαῖς τε διαμοιβαῖς καὶ σεβασμιαῖς αἰσίως ἱκανωθέντες « πρὸς τὰς ἰδίας μονὰς ὑπεχώρησαν.»¹

Ἡ μεγάλη φήμη τῆς εὐτυχοῦς ἐγκαταστάσεως τῶν μοναχῶν εἰς Ἁθω ταχέως εἴλκυσεν ἐνταῦθα πολλοὺς οἵτινες συνέστησαν καὶ κοινοτικὴν «καθέδραν γερόντων», εἶδος ἑμοσπόνδου συμβουλίου, κανονίζοντος τὰς κοινὰς αὐτῶν ὑποθέσεις.²

¹ Ἐκδ. Βόννης, σελ. 82. Migne Patrol. ΡΘ' στ. 1096 κατὰ Γεδεῶν ὁ «Ἁθως» σελ. 77.

² Θεοδώρητος ὁ Ἐσφιγμενίτης φρονεῖ ὅτι ἡ κοινοτικὴ τῶν γερόντων καθέδρα ἔκειτο ἐπὶ τοῦ πρώην Ἰβηριτικοῦ Μετοχίου «Πυργούδια», συμπεραίνων τοῦτο ἐξ ἔριδος τινὸς Λαυριωτῶν καὶ Ἰβηριτῶν ἀμφισβητησάντων πάλαι τὴν κυριότητα αὐτῆς.

Ἡ κοινοτικὴ αὕτη καθέδρα συνέστη παρὰ τὸν ἴσθμόν, ἐν μέσῳ τῶν πρώτων μικρῶν μονῶν, αἵτινες ἰδρῦθησαν ὑπὸ τῶν μοναχῶν ἐκεῖ, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἔχωσι πλησίον τὸ κάστρον τῆς Ἱερισσοῦ καὶ καταφεύγουν εἰς αὐτὸ καὶ συνάμα εὐρίσκονται πλησίον τῶν κοσμικῶν ἀγορῶν τῆς Ἱερισσοῦ καὶ ἄλλων συνοικισμῶν τῆς Χαλκιδικῆς καὶ πωλῶσι τὰ ἐργόχειρα αὐτῶν ποριζόμενοι τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Περὶ τὸ 885 ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος Α΄. ὁ Μακεδὼν ἀπέλυσεν ὑπὲρ τῶν ἐν Ἄθῳ μοναχῶν τὸ κατωτέρω σιγγίλλιον.¹

«Τοὺς τὸν ἐρημικὸν βίον ἐλομένους καὶ τὰς καταμόνας καὶ
« διατριβὰς ἐν τῷ τοῦ Ἄθωνος ὅρει λεγομένῳ ὄρει ποιησαμένους
« καὶ τὰς εὐτελεῖς σκηνὰς ἐκεῖ πηξαμένους παρὰ τῶν ἐπιχωρια-
« ζόντων καὶ τῷ ὄρει τούτῳ προσομοροῦντων ἐπηρεαζομένους
« καὶ μὴ συγχωρομένους καθαρῶς καὶ ἀταράχως τὰ τοῦ οἰ-
« κείου λογισμοῦ ἐπιτελεῖν, ἢ θεοσυνέργητος ἡμῶν βασιλεία»

¹ Ἐκ τοῦ λατινικοῦ Sigillum=ἔκτυπον, σήμαντρον, ποίκιλμα κλ. Τὰ σιγγίλλια ἦσαν κηρόβουλλα, μολυβδόβουλλα, ἀργυρόβουλλα καὶ χρυσόβουλλα, ἀναλόγως τῆς διὰ νημάτων σηρικῶν προσαρτωμένης ἑλῆς εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ σιγγίλλιου ἐφ' ἧς ἀπετυπῶτο ἡ σφραγίς. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν δευτέραν χιλιετηρίδα τὰ σιγγίλλια ἐδίδοντο κυρίως χρυσόβουλλα παρέμεινεν ἐν χρύσει ἢ λέξις ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ. Τὰ σιγγίλλια πάσαι μὲν κηρόβουλλα κατὰ δὲ τοὺς τελευταίους αἰῶνας μολυβδόβουλλα παρέμεινον ἐν χρύσει εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν οὕτω καὶ νῦν καλούμενα.

Τὸ σιγγίλλιον τοῦτο ἐδημοσίευσαν οἱ Οὐνσπένσκης, Σωφρόνιος Ἀγιοπαυλίτης· Καλλιγᾶς, Πίστης καὶ Γεδεῶν καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

² Εἰς πάντα τὰ χρυσόβουλλα τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ΑΘΩΣ ἀτικῶς ἀπαντᾷ, καὶ οὐχὶ ὡς φρονοῦν πολλοὶ τριτοκλήτως. Πιθανῶς εἰς τὰ παρατιθέμενα τρία κατὰ σειρὰν χρυσόβουλλα παρεισέφρυσεν λάθος ἐξ ἀμελείας τῶν ἀντιγραφέων.

³ Αἱ φράσεις *θεοσυνέργητος βασιλεία, θεοπρόβλητος βασιλεία, θεία καὶ βασιλικὴ φρενῆ, ἅγιος ἀθρόντης καὶ βασιλεύς, ὁ ἐν τῇ θείᾳ λήξει βασιλεύς* καὶ ὅσα συγγενεῖς τούτων ἀπαντῶνται εἰς τὰ χρυσόβουλλα πλειστακίς, τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων οὐ μόνον ἀπηχούντων τὴν ἀρχαιοτάτην εἰς τὸν κόσμον θεωρίαν περὶ τοῦ θείου δικαίου τῆς βασιλείας, ἀλλὰ καὶ ἀντεχομένων τοῦ τίτλου τοῦ ἄκρου ἀρχιερέως (Summus Pontifex) ὃν εἰς ἑαυτὸν περιποιήσατο Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας τούτου ἕνεκεν τὰ αὐτοκρατορικὰ ἔγγραφα ἐθεωροῦντο *ἱερά* (σάκρα) *θεῖα χρυσόβουλλα, θεία πρόσταξις, θεῖος δρισμός, ἅγια κέλευσις, θεῖα γράμματα* καλούμενα.

« δίκαιον ἠγήσατο διὰ τοῦδε ἡμῶν τοῦ σιγγιλλίου τοῦ λοιποῦ
 « ἀθορύβους καὶ ἀταράχους διάγειν, εὐχесθαί τε ὑπὲρ τῆς
 « ἡμῶν γαληνότητος καὶ ὑπὲρ παντὸς τοῦ τῶν χριστιανῶν
 « συστήματος, ὅθεν καὶ ἐξασφαλιζόμεθα πάντας ἀπὸ τε στρα-
 « τηγῶν, βασιλικῶν ἀνθρώπων καὶ ἕως ἐσχάτου ἀνθρώπου τὴν
 « δουλείαν καταπιστευομένου, ἔτι δὲ καὶ ἰδιώτας καὶ χωριάτας
 « καὶ ἕως τοῦ ἐν τῷ μύλωνι ἀλήθοντος, ἵνα μὴ ἐπηρεάσῃ τις
 « τοὺς αὐτοὺς μοναχοὺς, ἀλλὰ μηδὲ καθὼς ἐστι τοῦ Ἐρισοῦ
 « ἡ ἐνορία, ἔσω πρὸς τὸ τοῦ Ἄθωνος ὄρος εἰσέρχεσθαί τινας,
 « μήτε ποιμένας μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, μήτε βουκόλους
 « μετὰ τῶν βουκολίων αὐτῶν».

Ἐκ τοῦ σιγγιλλίου τούτου συμπεραίνομεν ὅτι οἱ μοναχοὶ
 τοῦ Ὄρους παρὰ τὸν ἰσθμὸν κατ' ἀρχὰς τὰ μονύδρια αὐτῶν
 πηξάμενοι εἰσῆλθον εἰς τὰ ἔσω τῆς χερσονήσου, ἴσως διετήρουν
 τότε καὶ τὰς ἐν τῷ ἰσθμῷ οἰκήσεις ἀλλὰ κέντρον τῆς δράσεως
 αὐτῶν εἶχε καταστῆ οὐχὶ πλέον ὁ ἰσθμὸς ἀλλὰ τὰ ἔνδον τῆς
 χερσονήσου. Οἱ πρῶτοι εἰσελθόντες καὶ ἀσκήσαντες εἰς τὸ ἐσω-
 τερικὸν τῆς χερσονήσου διεφήμιζον τὴν ἔξοχον φύσιν τοῦ Ἄθω,
 τὰς καλλιρρόους πηγὰς, τὴν αὐτοφυᾶ ἐκ καστάνων καὶ κομάρων
 καὶ ἄλλων ὀπωρῶν καὶ ριζῶν τροφήν καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκεί-
 νην, τοῦτο ἤρκει ἵνα ἐλκύσῃ ταχέως πολυπληθεῖς μοναχοὺς ὧν
 εἶχε πάντοτε περίσσειαν τὸ κράτος, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ εἶχον κα-
 ταστραφῆ ἢ τελείως παρακμάσῃ ἀπὸ τοῦ Ζ' καὶ Η' αἰῶνος αἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ Παλαιστίνῃ καὶ Συρίᾳ ἀρχαῖαι κοιτίδες τοῦ μονα-
 στικοῦ βίου. Καὶ ἐνὸσῳ μὲν διήρκει ἡ εἰκονομαχία οὐδεὶς ἐσκέ-
 πτετο περὶ ἐξευρέσεως νέων μοναχικῶν κέντρων, γενομένης ὁμως
 τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων καὶ τοῦ μοναχισμοῦ καταστάντος
 πανισχύρου καὶ κυρίου τῆς καταστάσεως, μία τοιαύτη διαφή-
 μισις περὶ Ἁγίου Ὁρῶν φυσικῶς ἐπετέλεσε σπουδαίαν ἐκλυ-
 στικὴν ἐπήρεια ἐπὶ τῶν πνευμάτων,

Φαίνεται ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ σιγγιλλίου οἱ
 μοναχοὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χερσονήσου ἐγένοντο πολυπληθεῖς,
 διότι ἐὰν ὅλη ἢ δρᾶσις τῶν μοναχῶν περιωρίζετο, ὡς πρὶν, ἐπὶ
 τοῦ ἰσθμοῦ οὔτε ἀνάγκην, οὔτε δικαίωμα εἶχον νὰ προκαλέσωσι
 τοιοῦτον ἔγγραφον ἰδιοποιούμενοι τόσον ἐκτενῆ χώραν καὶ ἐμπο-
 διζόντες τὴν ἐπὶ τῆς χερσονήσου ἐπέμβασιν καὶ ἐπήρεια παντὸς
 ἀνθρώπου βασιλικῶ καὶ ἰδιώτου καθὼς καὶ τὴν ποιμνιοβοσκίην.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ ἐν Ἐθῶ μοναχοὶ μετέφερον τὴν ἐν τῷ ἰσθμῷ «*καθέδραν τῶν γερόντων*» ἤτοι τὸ κοινοτικὸν αὐτῶν κέντρον εἰς τὰς Καρυὰς τὴν σημερινὴν πολίχνην καὶ πρωτεύουσαν τοῦ Ἐθῶ ἣτις ἔλαβε τὴν κλήσιν πολὺ βραδύτερον ἔκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ ἀναπτυχθέντων καρυοδένδρων.

Οἱ μοναχοὶ τῆς παρὰ τὴν Ἱερισσὸν μεγάλης μονῆς τοῦ Κολοβοῦ πλαστογραφήσαντες τὸ σιγγίλλιον τῆς μονῆς τῶν τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνοιο, ἔγραψαν ἐν αὐτῷ οὐ μόνον τὴν ἐνορίαν τῆς Ἱερισσοῦ ἣτις παρεχωρήθη ἀρχῆθεν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ διάφορα χωρία καὶ τὰ σωζόμενα μονύδρια τῶν ἀθωϊτῶν εἰς τὸν ἰσθμὸν καὶ τὴν «*ἀρχαίαν τῶν γερόντων καθέδραν*» καὶ ὅλην τὴν χερσόνησον τοῦ Ἐθῶ! Μὲ τοῦτο τὸ πλαστόγραφον σιγγίλλιον παρουσιάσθησαν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλείου Λέοντα τὸν σοφὸν ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας αὐτοῦ δηλαδὴ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 886—890, καὶ ἀπατήσαντες αὐτὸν ἐπέτυχον νὰ λάβωσι ἐπικυρωτικὸν σιγγίλλιον αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐπίεζον τοὺς ἀγιορείτας καὶ τὸν ὄλον Ἐθῶ ἰδιοποιούμενοι ἐδίωκον ὡς ἀπὸ ἰδίας κτήσεως αὐτοὺς καὶ τὰ κτήνη τῶν πλησίον χωρῶν ἅτινα εἰσήγαγον οὗτοι ἄνευ φόβου ἐνταῦθα.

Ἐνεκα τῶν καταπιέσεων τούτων, αἵτινες διήρκεσαν ἐπὶ δεκαετίαν περίπου ἠναγκάσθησαν οἱ μοναχοὶ νὰ ἀποστείλωσιν εἰς τὸν βασιλέα ἔκ προσώπου αὐτῶν τὸν Πρῶτον τοῦ Ὄρους Ἀνδρέαν μοναχόν, ἀπέστειλαν δὲ καὶ οἱ πιεζόμενοι χωρικοὶ ἀντιπροσώπους αὐτῶν καταγγέλοντες τὴν διαγωγὴν τῶν μοναχῶν καὶ τῆς μονῆς τοῦ Κολοβοῦ πιθανῶς δὲ καὶ τὴν τολμηθεῖσαν πλαστογραφίαν, ὅθεν ἐρεῦνης γενομένης καὶ ἀποκαλυφθεῖσης τῆς πλαστότητος τοῦ χρυσοβούλλου τοῦ Βασιλείου καὶ τῆς ἀπάτης, ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ἠνώρθωσε τὰ δίκαια τῶν ἀδικηθέντων διὰ τοῦ ἐξῆς σιγγίλλιου αὐτοῦ,¹ ὅπερ περιεσώθη ἡμῖν ἐφθαρμένον ὀλίγον καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος.

¹ Καὶ τοῦτο τὸ χρυσοβούλλον ἐξεδόθη ὑπὸ Οὐνσπένσκη, Σωφρονίου Ἀγιοπυλῆτου-Καλλιγᾶ, Πίστη καὶ Γεδεῶν. Τὸ παρὸν παραβληθὲν εἶνε πληρέστερον. Ὁ Langléis σημειοῖ ἔτος τοῦ χρυσοβούλλου τὸ 911, ὁ δὲ Σωφρόνιος Καλλιγᾶς τὸ 900. Ἡ ἐπιτροπὴ ὁμως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἀγίου Ὄρους ἢ συσταθεῖσα ἐν ἔτει 1920 ἔκ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν Βατοπαιδίου Προηγ. Εὐλογίου, Δοχειαρίου, Προηγ.

« . . . . . πάσης παρενοχλήσεως . . . . .
 « . . . . . ἐλευθεριάζοντες περιστάσεων . . . . .
 « . . . . . τῷ ὄμματι . . . . .
 « . . . . . τῆς βασιλείας ὑπερεύχοντο. Τοῖνον καὶ τῆς ἀσκη-
 « ταῖς ἀπασι . . . . . πάλαι μὲν ὁ ἐν τῇ θεῖα λήξει πα-
 « τῆρ ἡμῶν καὶ βασιλεὺς σιγγίλλιον ἕξ αἰτήσεως Ἰωάννου τοῦ
 « ἐπιλεγομένου Κολοβοῦ λαβεῖν ἐδικαίωσε τοῦ περιφυλάττεσθαι
 « πάντας τοὺς ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει σχολάζοντας θεῖους ἄνδρας ἐν
 « διαφόροις κατασκηνώσει καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὴν παρ' αὐ-
 « τοῦ τοῦ Ἰωάννου νεουργηθεῖσαν μονὴν τῆς τοιαύτης προνοίας
 « καταπολεύειν καὶ κατέχειν τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἐρισοῦ καὶ μόνον.
 « Καὶ τῆς τοιαύτης θείας κελεύσεως τοῦ ἐν Μακαρίᾳ τῇ λήξει
 « πατρὸς ἡμῶν καὶ βασιλέως ἐπὶ χρόνους τινὰς κρατησάσης
 « ὕστερον προσελθόντες οἱ τῆς μονῆς Κολοβοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ἡμέ-
 « τέρας βασιλείας καὶ πλαγίως διδάξαντες ὡς ἐν τάξει ἐπικυρω-
 « τικοῦ τοῦ ἐν τῇ θεῖα λήξει πατρὸς ἡμῶν καὶ βασιλέως σιγ-
 « γίλλιον ἐπεζήτησαν, ἐν ᾧ παραλόγως τῆς τοῦ σιγγίλλιου μετε-
 « νεχθέντες τάξεως, χαριστικῆς τύπον, ὡς οὐκ ὄφειλε διεγρά-
 « ψαντο καὶ περιορισμὸν ἐκθέμενοι σχεδὸν τὸν ὅλον εἰς δεσπο-
 « τείαν καὶ κυριότητα κατακρατήσαντες Ἄθωνα καὶ πρὸς
 « τούτοις καὶ χωρία ἀπὸ τε τῶν λεγομένων Σιδηροκαυσίων

Δανιήλ. Ἁγίου Παύλου Γέροντος Ἰωάσαφ, Σταυρονικητὰ Γέροντος Γα-
 βριήλ καὶ Γρηγορίου Γέροντος Στεφάνου, πρὸς σύνταξιν καταλόγου τῶν
 ἐν τῷ ἀρχεῖῳ αὐτῆς ἀποκειμένων τυπικῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Χρυσο-
 βούλλων κλπ., σημεῖοι χρονολογίαν ἐκδόσεως τὸ ἔτος 887. Μεταφέρομεν
 δὲ ἐνταῦθα τὴν περικοπὴν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης.

Στοιχ. Δ. Σιγγίλλιον (μολυβδόβουλλον) μεμβρ. Λέοντος τοῦ Σο-
 φοῦ (887) μήκους 9,57×0,35 πλ. Διαλαμβάνει περὶ τῆς μεταξὺ Μονῆς
 τοῦ Κολοβοῦ καὶ τῶν ἡσυχαστῶν τοῦ Ἄθῳ ὑφισταμένης διαφορᾶς καὶ
 παρέχεται τοῖς ἡσυχασταῖς ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία ὑπὸ τῆς Μονῆς
 τοῦ Κολοβοῦ. Εἶνε εἰλητὸν γεγραμμένον ἀμφοτέρωθεν. Ἡ ἐπικεφαλὴ
 αὐτοῦ ἐφθαρμένη καὶ δυσαναγνώστως. Περὶ δὲ τὴν βάσιν φέρει μολύβ-
 δινον σφράγισμα ἀνηρτημένον ἀπὸ κλωστῆς σπάγγου. Τούτῳ ἔπεται χρυ-
 σόβουλλον τοῦ Ἀυτοκράτορος Ρωμανοῦ Α'. τοῦ Δεκαπηνοῦ ἐπικυρωτι-
 κόν, οὗ ἡ ἀρχή. Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου
 Πνεύματος, Ρωμανὸς καὶ Κωνσταντῖνος Πιστοὶ Βασιλεῖς Ρωμαίων κλπ.
 Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἀπέβαλε ἐν μέρει τὸ χρῶμα τῆς χρονολογίας του ἐκ-
 τῆς φθορᾶς καὶ ἐκ τούτου νὰ ἐπλανήθησαν οἱ δύο πρῶτοι ἀναφερόμενοι

« καὶ τῶν Χλωμουτῶν¹ καὶ ἄλλων τινῶν, καὶ πρὸς τούτοις καὶ
 « μοναστήρια ἀπὸ τε τοῦ Μουστάκωνος, τοῦ Καρδιογνώστου,
 « τοῦ Ἁθνασίου καὶ τοῦ Λουκά² καὶ τὴν τῶν λεγομένων γε-
 « ρόντων ἀρχαίαν καθέδραν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ περιω-
 « νύμου ὄρους Ἁθωνος Ἀνδρέας ὁ εὐλαβέστατος μοναχὸς καὶ
 « πρῶτος ἡσυχαστῆς τοῦ αὐτοῦ Ὄρους³ ἀπὸ προσώπου πάντων
 « τῶν ἐκεῖσε σχολαζόντων θείων ἀνδρῶν τὴν βασιλεύουσαν
 « καταλαβὼν ἐδεήθη τῆς ἡμετέρας βασιλείας ἀναδιδάξας, ὡς οἱ
 « τῆς μονῆς τοῦ Κολοβοῦ τῆς τοιαύτης ἐπειλημμένοι προφά-
 « σεως καὶ εἰς δικαίωμα τῆς ἀδίκως τνηκαῦτα γενομένης κατὰ
 « πανουργίαν περιγραφῆς τὸν αὐτὸν χάριτην προσκομίζοντες
 « κατεκράτησαν τὸ ὄλον ὄρος τοῦ Ἁθωνος καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ
 « σχολάζοντα ὡς ὑπὸ ἰδίαν παροικίαν πολλάκις διαπληκτιζό-
 « μενοι ἀποφαίνονται καὶ ἀποδιώκειν ὡς ἀπὸ ἰδίων κτημάτων
 « ἰσχυρῶς διατείνονται καὶ πρὸς τούτοις νομαδικὸν προάστειον
 « τὸν ὄλον διακρατοῦντες Ἁθωνα καὶ τῶν πλησιαζόντων χωρίων
 « εἰσάγοντες τὰ βοσκήματα καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς τούτων νομῆς κο-
 « μιζόμενοι μικροῦ δεῖν ἀπελαύνειν αὐτοὺς ἐκεῖθεν παντελῶς
 « ἐκβιάζονται· πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἐκ τοῦ μέρους τῶν εἰρημέ-
 « νων χωρῶν συνανελθόντες τῷ αὐτῷ εὐλαβεστάτῳ ἀνδρὶ,
 « περὶ τῆς τοιαύτης πλεονεξίας καὶ παραλόγου κατασχέσεως τῶν
 « τῆς μονῆς Κολοβοῦ κατεβόησαν. περὶ ὧν δεξάμενος ὁ πρω-
 « τοσπαθάριος⁴ Νικηφόρος. . . ἀκριβῶς διερευνήσασθαι τὴν

¹ Χωρία πρὸς βορρὰν τῆς Μονῆς τοῦ Κολοβοῦ.

² Πιθανῶς νοοῦνται ἐνιαῦθα τὰ παρὰ τὸν ἰσθμὸν μόνον πρῶτα μοναστήρια τῶν Ἀθωϊτῶν.

³ Ὁ θεσμὸς τοῦ Πρώτου γνωστὸς ἐν Ἀνατολῇ (Γεδεών, «Ὁ Ἁθως», σελ. 85 μετεκκληματίσθη ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν μοναχῶν εἰς Ἁθω καὶ διετηρήθη μέχρι τέλους τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος. Περὶ τοῦ Πρώτου θὰ ἐπανεέλθωμεν βραδύτερον.

⁴ Πρωτοσπαθάριοι καὶ Σπαθάριοι, ὡς καὶ Σπαθαροκανδιδάτοι καὶ Σπαθαροκουβικουλάριοι μετὰ τῶν Κανδιδάτων, Μαγγαβιτῶν, Κουρσῶρων, Τσακῶνων κλπ. κλπ. ἀπετέλουν τὴν ἰδιαιτέραν φρουρὰν τοῦ Παλατίου. φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ τοῦ Πρωτοσπαθαρίου καὶ Σπαθαροῦ στρατιωτικὸν ἀξίωμα ἦτο ἐνταυτῷ καὶ τιμητικὸς τίτλος διότι βλέπουμεν αὐτοὺς εἰς παντοῖα ἔμμισθα ὀφφίκια ὑπηρετοῦντας καὶ μάλιστα

« ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν τῇ ἐμῇ βασιλείᾳ ἀνηνέγκατο. καὶ δεξά-
 « μενοι παρὰ τῆς βασιλείας ἡμῶν, ἀμφοτέρα αὐτῶν τὰ μέρη
 « τὴν βασιλεύουσαν καταλαβεῖν προσετάξατο. Καὶ δὴ ἐπὶ τῇ
 « παρουσίᾳ τοῦ πρωτοσπαθαρίου Νικηφόρου, δοθέντων παρὰ
 « τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Κολοβοῦ εἰς πρόσωπον τῆς
 « οἰκείας μονῆς Παχωμίου καὶ Ἀθανασίου μοναχῶν, καὶ ἀμφο-
 « τέρων τῶν μερῶν παραγενομένων καὶ ἐξετασθέντων, κελεύσει
 « τῆς βασιλείας ἡμῶν, ἐπὶ Στεφάνου μαγίστρου¹ καὶ Κωνσταν-
 « τίνου βασιλικοῦ πρωτοσπαθαρίου καὶ πρωτοσκαρίτου² καὶ
 « Βασιλείου βασιλικοῦ πρωτοσπαθαρίου καὶ ἐπὶ τῶν δεήσεων
 « ἐπὶ τοῦ περιωνύμου σεκρέτου τῶν ἀσκηριτίων, εὐρέθησαν ταῖς
 « ἀληθείαις προγραφέντα τὰ τοιαῦτα τόπια ἐν τῷ παραλόγως
 « γενομένῳ χάριτι τῆς βασιλείας ἡμῶν, ὅπερ δὴ καὶ αὐτοὶ οἱ
 « προειρημένοι μοναχοὶ τοῦ μέρους τοῦ Κολοβοῦ ἐπὶ τῇ πα-
 « ρουσίᾳ πάντων συνομολογήσαντες κατέθεντο. Ταῦτα οὖν ἡ
 « θεοπρόβλητος ἡμῶν βασιλεία παρ' αὐτῶν ἀναμαθοῦσα καὶ
 « τὰς τῆς δικαιοσύνης ἀκοὰς εὐμενῶς ἐπικλίνας ἐπέταξε τὸν
 « τοιοῦτον τηρικαῦτα παραλόγως γερόμενον χάριτην διαρρηχθεῖ-
 « ναι, διαφυλάττεσθαι δέ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐν τῇ θείᾳ
 « λήξει πατρὸς ἡμῶν καὶ βασιλέως πάντας τοὺς ἐν τῷ Ἀθωνι
 « σχολάζοντας μοναχοὺς ἀπαρενοχλήτους ἀπὸ παντοίας ἐπηρείας
 « καὶ τῆς ὡς εἰκὸς ἐγγινομένης παρενοχλήσεως. ὡσαύτως καὶ
 « τὰ χωρία κατέχειν ἱκαινοτόμητα τὰ ἴδια δίκαια. τοὺς δὲ τῆς
 « μονῆς τοῦ Κολοβοῦ ἀρκεῖσθαι, κατὰ τὸν χάριτην τοῦ ἐν τῇ

ὡς γραμματεῖς, ἐπόπτας, δικαστὰς κλπ. Πρωτοσπαθάριοι καὶ Σπαθάριοι ἀλλὰ καὶ Ἀσπαθάριοι καὶ Βασπάριοι ἀπανθῶνται καὶ εἰς ἄλλα ἔγγραφα (δικαιόγραφα) τῶν Μονῶν.

¹ *Μάγιστροι* ἐλέγοντο οἱ ἀρχηγοὶ ἐκάστου στρατιωτικοῦ ἢ πολιτικοῦ σώματος, ἐξ οὗ ἐπλάσθη καὶ τὸ ἡμέτερον *μαῖστωρ*. Ὁ Λουίτπράνδος κατὰ τὴν ἐπὶ Νικηφόρου Φωκᾶ διανομὴν τῆς *θῶγας* ἐν τῷ Παλατίῳ εἰκοσιτέσσαρας Μαγίστρος ἀριθμεῖ προσελθόντας κατόπιν τοῦ Κουροπαλάτου, τοῦ Δομεστικοῦ τῶν Σχολῶν καὶ τοῦ Λαγοθέτου τῶν πλωίμων. Ὁ τοῦ Παλατίου Μάγιστρος ἐθεωρεῖτο ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ ἦτο ἀξίωμα μέγιστον σκιασθὲν περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τοῦ Μ. Δομεστικοῦ. Περὶ τῶν ἀξιομάτων τούτων βλέπε προηγουμένως ἐν Γ' τόμῳ τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» τοῦ Σκαρλάτου.

² Δημοσίου γραμματέως ἢ καὶ ἀρχιεοφύλακος.

« θεία λήξει πατρός ἡμῶν καὶ βασιλέως εἰς τὴν τῆς ἐνορίας
 « Ἱερισσοῦ καὶ τὴν κατανομήν μόνην τῶν Κομένων, σὺν τοῖς
 « τόποις τῶν ἀμπελώνων καὶ κηπουρίων αὐτῶν καὶ μόνων. τὰ
 « δὲ λοιπὰ πάντα κλάσματα τῶν τε Καμένων¹ καὶ τῶν λοιπῶν,
 « κατὰ τὸν τύπον τῶν κλασματικῶν ἐλευθεριάζειν καὶ νέμεσθαι
 « τὰ τμήματα αὐτὰ πάντας τοὺς παρακειμένους.² Διὸ καὶ πρὸς περι-
 « σσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ διηνεκῆ δικαίωσιν τοῦ τε μέρους τῶν ἐν
 « τῷ ὄρει τοῦ Ἁθωνος ἀσκητῶν καὶ τῶν χωρίων ἀπόλαυσιν καὶ
 « καταδίκην τοῦ μέρους τοῦ Κολοβοῦ τὸ παρὸν ἡμῶν εὐσεβὲς
 « σιγγιλλιώδες ἐν μεμβράναις γράμμα ἐλικυρωτικὸν τοῦ ἐν τῇ
 « θείᾳ λήξει πατρός ἡμῶν καὶ βασιλέως ἐπιδοθῆναι τῷ μέρει
 « τῶν ἐν τῷ Ἁθωνι ἀσκητῶν ἐκελεύσαμεν γεγενημένον κατὰ
 « τὸν. . . μῆνα. . . Ἰνδικτ. . . ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς
 « καὶ θεοπρόβλητον ὑπεσημήνατο κράτος».

Ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου πληροφορούμεθα ἔτι τρία τινά. Πρῶτον ὅτι ἡ ἐν τῷ ἰσθμῷ κοινοτικὴ τῶν μοναχῶν **Καθέδρα** ἐλέγετο τότε **ἀρχαία** ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ ὑπαρξίς της ἐχρονο-λογεῖτο ἀπὸ μακροῦ χρόνου.³ Δεύτερον παρατηροῦμεν ὅτι τότε τὸ ὄρος Ἁθῶ ἦτο **«περιώνυμον»** κατὰ τὴν κυριολεξίαν τοῦ σιγγιλίου ὅπερ δεικνύει ὅτι ὁ Ἁθῶς ἐν ἀρχῇ τοῦ Ι΄ αἰῶνος εἶχεν ἱκανοὺς μοναχοὺς καὶ φήμην μοναστικῆς κοιτίδος. Καὶ τρίτον, πρώτην ἤδη φορὰν ἀναφέρεται ὁ θεσμὸς τοῦ Πρώτου μεταφυτευθεὶς ἐν Ἁθῶ ἐκ τῶν ἐρήμων τῶν ἀρχαίων κοιτίδων τοῦ μοναχικοῦ βίου.

(ἘΑκολουθεῖ)

¹ «Κειμένων» παρὰ Γεδεῶν. Καμένα ἐνταῦθα νοοῦνται ἢ τὰ ἐγγύς μεταλλουργικὰ ἔχνη, ἢ δάσος κεκαυμένον, ὡς καὶ νῦν συνηθίζεται.

² **Κλάσματα** νοεῖ ἐκεῖνα τῆς γῆς τὰ ἀνήκοντα εἰς πάντας τοὺς παρακειμένους κατοίκους (ἐπίκοινα). Κλασματικὴ γῆ ὑπῆρχε καὶ μεταξὺ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁθῶ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ ἧτις ἐγένετο ἀντικείμενον ἐρίδων ἐπὶ Κωνσταντινοῦ Ζ΄, τοῦ Πορφυρογεννήτου. Ὁ Θεοδώρητος ὁ Ἐσφιγμενίτης, παριδῶν τὸ σιγγίλλιον τοῦτο, ἐνόμισεν ὅτι ἡ μεταξὺ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁθῶ κλασματικὴ γῆ ἐκλήθη οὕτω ὡς κεκλασμένη καὶ κηωρισμένη εἰς τὸ μέσον ὑπὸ τοῦ ἔτι καὶ νῦν διακρινομένου αὐλακος τῆς τοῦ Ξέρου διώρυγος. Οὐνσπένσκης, III σελ. 315.

³ Ὁ Οὐνσπένσκης λέγει ὅτι τό, «ἀρχαία καθέδρα» δηλοῖ ὅτι αὕτη συνῆθη πολὺ πρὸ τοῦ Βασιλείου Α΄ καταλήγει δὲ ἰσχυριζόμενος ὅτι αὕτη ὑπῆρχε καὶ κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τῆς εἰκονομαχίας ὅτε οἱ Ἀθῶνται ἐβάπτιζον τοὺς Βλαχορρηγίνους καὶ Σαγουδάτους!

Ἄρχιμανδρίτης Ἄνθιμος Ἁγιοπαυλίτης - Κομνηνός

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ ΑΓΙΟΠΑΥΛΙΤΗΣ - ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΚΤΗΤΩΡ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ὁ αἰίδιμος οὗτος ἀνὴρ ἐγεννήθη τῷ 1762 εἰς Σηλύβριον τῆς Θράκης, τῷ 1787 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἁγίου Παύλου καὶ τῷ 1789 ἐξελέγη Ἡγούμενος αὐτῆς. Τῷ 1793 ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βλαχίαν τῆς Ρουμανίας ἔνθα ἀνέλαβεν ὡς Ἡγούμενος τὸ ἐν αὐτῇ μονύδριον τῆς Μονῆς ὀνόματι «Ζήτια».

Ἐν Βλαχίᾳ διετέλεσεν ἔξαρχος τῶν μονυδρίων καὶ τῷ 1798 διωρίσθη ἐπίτροπος τῆς ἐπισκοπῆς Ριμνήκου καὶ ἔξαρχος τῶν Ἀγιορειτικῶν κτημάτων.

Τὸ μονύδριον «Ζήτια» ἀνεκαίνισεν ἐκ βάθρων καὶ μέχρι τοῦ 1815 ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μονὴν ἀπέκτησε μερίστην περιουσίαν χάρις εἰς τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ καὶ ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐκ βάθρων σχεδὸν ἀναμόρφωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τῆς Μονῆς. Δὲν γνωρίζομεν ἄλλον Ἀγιορεῖτην παλαιὸν ἢ νέον νὰ ἐδαπάνησε τόσα ποσὰ ἐξ ἰδίων του διὰ τὴν μονὴν αὐτοῦ καὶ νὰ κατέβαλε τόσους κόπους ὅσον ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Τὰ δύο τρίτα τῶν πρὸς κατοικίαν τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς, τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, ἦσαν ἔργα του, τινὰ μὲν ἐκ βάθρων ἀνακαινίσας, τινὰ δὲ εὐρύνας καὶ νέα προσθέσας. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔθεσε τὰ θεμέλια τοῦ καλλιπρεποῦς μαρμαρίνου Ναοῦ ὃν σήμερον ἔχει ἡ Μονή. Τῷ 1817 ἠγόρασε τὸ ἐν Κασσάνδρᾳ Χαλκιδικῆς τοιφλίκιον «Κρομμύδι» μετατρέψας αὐτὸ εἰς Μετόχιον. Καὶ τὴν ἰδίαν χρονολογίαν ἔκτισεν ἐκ βάθρων τὸ μέγα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κονάκιον τῆς Μονῆς ἐν Καρυαῖς, τὸ καὶ νῦν ἀντιπροσωπεῖον αὐτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, δαπανήσας 31.176 γρόσια (60.000.000 περίπου σημερινὰς δραχμάς).

Εἰς τὸν ὑπὸ στοιχ. Β'. κώδικα τῆς Μονῆς ἀναγράφεται ὅτι ὁ Ἀρχιμ. Ἀνθιμος ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1804 μέχρι τῆς 28ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1820 ἐξωδευσεν εἰς ἀνακαινιστικὰς ἐργασίας τῆς Μονῆς 269.433 γρόσια (500.000.000 δρχ.). Εἰς δὲ τὸν

ὑπὸ στοιχ. Γ'. ὅτι ἐμέτρησεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἀφιερώθησαν ὑπ' αὐτοῦ δι' αἰώνιον μνημόσυνόν του 194.778 γρόσια. (περίπου 350.000.000 δρ.).

Ὁ Ἄρχιμ. Ἄνθιμος ἐπιστήθιος φίλος τυγχάνων τοῦ αἰοιδίμου μεγάλου Ἐθνομάρτυρος, τοῦ ἀπαγχονισθέντος Πατριάρχου τοῦ Ε'. ἀπέσπασεν ὅλην τὴν εὐνοίαν τούτου ὑπὲρ τῆς Μονῆς του. Τῷ 1821 πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βλαχίαν ἀναλαβὼν καὶ πάλιν τὸ μονύδριον τῆς «Ζήτηας», ἀλλὰ κυρίως ἵνα ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας ἐνεργήσῃ ἐκεῖ ἐράνους πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἁγῶνος. Εἰς τὴν Φιλικὴν Ἑταιρίαν ἐμυήθη ὁ Ἄρχιμ. Ἄνθιμος μετὰ τοῦ ἐπίσης ἐν Ἄθῳ διαμένοντος Γρηγορίου τοῦ Ε'. καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἀρδαμερίου Ἰγνατίου, τοῦ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διορισθέντος κυριάρχου τῆς Χαλκιδικῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας Ἰωάννου Φαρμάκη, βραδύτερον καρατομηθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἀπὸ ἐπιστολῆν τοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου 12ης Ἰουλίου 1828 ἐ πληροφορεῖτο ἡ Μονὴ ὅτι ὁ Ἄρχιμ. Ἄνθιμος ἐτελεύτησε μικρὸν πρότερον ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ὅτι εὐρέθησαν παρ' αὐτῷ 30.000 γρόσια καὶ ἄλλοι θησαυροὶ καὶ κειμήλια, ἅπανα κατ' ἐντολὴν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρέλαβεν ὁ Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας, ἄγνωστον τι ἀπέγιναν ταῦτα βραδύτερον μὴ εὐρισκομένου οὐδενὸς στοιχείου, καίτοι ἡ Μονὴ ἀπέστειλεν ἐγκαίρως ἀδελφὸν αὐτῆς εἰς τὴν Ρουμανίαν.

Ἄλλ' ἡ εὐρεθεῖσα εἰς τὸ ἐν τῇ τότε Βλαχίᾳ μονύδριον «Ζήτηα» αὐτόγραφος αὐτοῦ διαθήκη, διὰ τῆς ὁποίας κληροδοτεῖ τὴν ἐξ ὁμολογιῶν ἅπασαν αὐτοῦ περιουσίαν ἐκ 430.675 γροσίων (περίπου 800.000.000 δρχ.) εἰς τὴν Ἱεράν του Μονὴν καὶ διαφόρους φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, παρουσιάζει τὸν λαμπρὸν χαρακτήρα τοῦ μεγάλου καὶ ἐξόχου αἰοιδίμου αὐτοῦ ἀνδρός. Τὴν διαθήκην θὰ δημοσιεύσωμεν βραδύτερον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς.

ΣΥΝΘΗΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΔΙΑΒΙΩΣΕΩΣ

Οί ἐγκαθιστάμενοι εἰς τὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἱερὰ ἐνδαιτήματα (μονάς, κελλίᾳ, καλύβας) ἵνα θεωρηθοῦν μέλη τῶν ἐν αὐταῖς ἀδελφοτήτων δεόν νά λάβουν προηγουμένως τήν κουράν¹ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος.

Τό μοναχικόν σχῆμα διαιρεῖται, ὡς γνωστόν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ εἰς μικρόν καί μέγα. Τήν κουράν τοῦ «*μεγάλου Ἀγγελικοῦ σχήματος*» καί ἐκλήθη Ἀγγελικόν ὡς ἀφομοιοῦν τοὺς μοναχοὺς μέ τοὺς Ἀγγέλους κατὰ τήν πολιτείαν, τήν καθαρότητα, καί τὰς πρὸς τὸ Θεῖον ἀπαύστους ὑμνωδίας, λαμβάνουν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει οἱ κοινοβιᾶται καί ἐρημίται, οἱ δὲ ιδιόρρυθμοι, οἱ κελλιῶται καί οἱ σκητιῶται λαμβάνουν τήν τοῦ μικροῦ σχήματος συνηθέστερον, ὅπερ καλεῖται «*ἀσραβών*» τοῦ μεγάλου, διότι καί μικροτέρας ὑποσχέσεις δίδουν ἀπὸ τοὺς λαμβάνοντας τὸ μέγα.

Οἱ ρασοφόροι, ἦτοι οἱ περιβληθέντες τὰ ράσα δι' ἀπλῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐχῆς² καί οἵτινες ἀπαντῶνται συνήθως εἰς τὰς ιδιορρύθμους Ἱερᾶς Μονᾶς, νομίζομεν ὅτι δὲν θά ἔπρεπε νά παρατείνουν τήν παραμονήν των εἰς τὸν βαθμὸν αὐτόν, ἀλλὰ νά ἐλάμβανον μετ' ὀλίγον τὸ μικρόν καί κατόπιν τὸ μέγα, καίτοι τὸ πλεόν ὀρθόν εἶναι κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ρασοευχῆς τὸ μέγα Ἀγγελικόν.

Ἀνέκαθεν οἱ νομοθέται τοῦ μοναχισμοῦ ὥρισαν χρόνον τινὰ πρὸ τῆς κουρᾶς πρὸς δοκιμασίαν. Ὁ Ἰουστινιανὸς καί ἡ ΑΒ σύνοδος τριετῆ ὥρισαν τὸν χρόνον τοῦτον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηροῦντο οἱ ζήσαντες ἐν τῷ κόσμῳ

¹ Κουρά λέγεται ἡ σταυροειδῆς κοπή τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἣν ὑφίσταται ὑπὸ τοῦ ἱερέως ὁ προσχωρῶν εἰς τὸν μοναχικὸν βίον.

² Ἴδε εὐχολόγιον σελ. 188-9.

βίον μοναχοῦ καὶ οἱ καταλαμβανόμενοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας ὑπὸ βαρείας νόσου. Οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἠγούμενοι τοῦ Ι΄ αἰῶνος εἰς ἓν ἔτος ὥρισαν τὸν τῆς δοκιμασίας χρόνον, διότι τὸ Γ΄ κεφάλαιον τοῦ Α΄ τυπικοῦ λέγει ὅπως «μὴ ἀποκείρειν αὐτοὺς (τοὺς προσερχομένους) ἐκ τοῦ παραχρήμα ἄχρις ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ κανόνι παραμείναντας ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἕνα τὰ μοναδικὰ παιδεύθωσι, καὶ βέβαιον ἐπιδείξωνται τὸν λογισμὸν καὶ ἀσάλευτον.»

Ὁ δόκιμος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει περιβιάλλεται τὰ μέλανα ἐνδύματα τῶν μοναχῶν, λόγῳ εὐπρεπειας, ἐὰν δὲ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας αὐτοῦ μεταμεληθῆ δύναται ν' ἀποβάλλῃ αὐτὰ καὶ ν' ἀναχωρήσῃ οὐδεμίαν συναποφύρων εὐθύνην.

Ὁριον ἡλικίας διὰ τὴν εἰς τὸν μοναχισμὸν προσέλευσιν ἐθεωρήθη ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πάντοτε τὸ γένειον τοῦ προσώπου, κατὰ δὲ τὸν ἐν ἰσχύει Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἀγίου Ὁρους¹ διὰ νὰ καρῆ τις μοναχὸς δέον νὰ ὑποστῆ δοκιμασίαν ἐνὸς μέχρι τριῶν ἐτῶν καὶ νὰ ἔχη συμπληρωμένον τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.²

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος γυνὴ δὲν ἔθεσεν ἀπὸ χιλιετηρίδος τὸν πόδα.³ Καίτοι οὐδεμίαν ρητὴν ἀπαγόρευσιν περὶ

¹ ἄρθρον 93.

² Ὁ οὕτω γενόμενος μοναχὸς δὲν ὑπόκειται εἰς στρατιωτικὰς ὑποχρεώσεις.

³ Ἐννοοῦμεν ἄνευ ἐκτάκτου καὶ σπουδαιστάτης ἀνάγκης, διότι συνέβη εἰς καιροὺς πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν νὰ καταφύγουν ὡς ἐν ἀσύλῳ πλῆθος οἰκογενειῶν.

Ἐπίσης ἡ περίπτωσις τῆς κατ' Ὀκτώβριον 1948 εἰσβολῆς 400 συμμαοριτῶν, τοὺς ὁποίους ἀκολούθησαν μέχρι Καρυῶν καὶ γυναῖκες λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν μεγάλην μάχην κατὰ τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

Ἡρεμούντων τῶν πραγμάτων αἱ ἐξῆς γυναῖκες εἶναι γνωσταὶ ὡς ἀποβᾶσαι εἰς Ἅγιον Ὄρος ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν.

Ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Σέρβων Στεφάνου Δουσάν τοῦ Ἰσχυροῦ ἐπισκεφθεῖσα μετ' αὐτοῦ τὸν Ἅθω ἐν ἔτει 1345.

τούτου γνωρίζομεν πλὴν θαυμάτων τινων ἄπερ ἢ παράδοσις σώζει, οὐχ' ἦττον δὲν ἦτο ἀνάγκη ἰδιαιτέρας ἀπαγορεύσεως ἐφόσον ἐθεσπίσθησαν τοσαῦτα κατὰ τῶν θηλέων ζώων. Πλεῖστοι δὲ συνοδικοὶ κανόνες καὶ ἡ 123 Ἰουστινιάνειος νεαρὰ ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδον γυναικῶν εἰς ἀνδρῶα μοναστήρια. Ἡ γυνὴ ἀπεσύρθη τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω ἀφοῦ μετεβλήθη αὕτη εἰς ἓν εὐρύτατον μοναστήριον ἀνδρῶν.

Ὁ ἀθετῶν νῦν τὰς ὑποσχέσεις του μοναχός, δηλαδὴ ὁ μετὰ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ὀπωσδήποτε εἰς τὰς τάξεις τῶν κοσμικῶν ἐπαναστρέψας, παρὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικὸς κανόνας, ἀφίεται ἀτιμώρητος. Ὁ Πατριάρχης Νικηφόρος ὁ ὁμολογητῆς λέγει¹ » τὸν ἀθετήσαντα τὸ Ἅγιον

Ἡ θυγάτηρ τοῦ τελευταίου βασιλέως Γεωργίου Βράγκοβιτς Μαρία ἡ μετέπειτα σύζυγος τοῦ Μουράτ ἀποβάσα εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Β' τοῦ Παλαιολόγου ἐπισκεφθεῖσα τὴν Ἱ. Μοῆν Μεγ. Λαύρας.

καὶ τελευταῖον αἱ θυγατέρες τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας Σέρ Στράτφορντ Κάνιγγ ἐπισκεφθεῖσα ἀνελπίστως μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τῷ 1850 τὴν Ἱ. Μοῆν τοῦ Ἁγ. Παύλου καὶ ἐκείθεν τὴν τῶν Ἰβήρων.

Πρὸ 25ετίας δὲ ἡ Γαλλίς Mari Suoaji ἐπεχείρησε δι' ἀνηθίκων ψευδολογιῶν νὰ παρουσιάσῃ ὡς εἰσελθοῦσα εἰς τὴν Ἁγιορειτικὴν μοναχικὴν πολιτείαν μετὰ ἀνδρῶν περιβολὴν, αἱ ψευδολογίαι τῆς ὁποίας εὑρον θέσιν ὡς ἓνα εὐχάριστον ἀνάγνωσμα εἰς Ἑλληνικὴν ἐφημερίδα. Βραδύτερον ὅμως μετανοήσασα αὕτη διὰ τὰς βρωμερότητάς της, δι' ἐπιστολῆς της μετ' ἡμερομηνίαν Ἰουνίου 1929 ἔγραφεν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπιστασίαν Ἁγίου Ὄρους « Ἁγία Ἐπιστασία Μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μέσα « στὴν μεγάλῃ των Χριστιανικῇ ἐπιείκειαν θὰ με συγχωρήσουν « ὅτι κακῶς με ἐπληροφόρησαν διὰ ὀφελιμῶν μικρὰ πράγματα. « Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἐγνώρισα τὸν Διδάκτορα ντὲ Λοβέρδον ὁ ὁποῖος « με ἐφώτισε, λυποῦμαι διὰ τὰς ὀριζομένας ἀνακριβείας, τὰς « ὁποίας θὰ διορθώσω εἰς τὸ προσεχές μου βιβλίον. Ἐξ ἄλλου « αἱ ἀνακριβείαι αὗται ἀφοροῦν μόνον τοὺς Ρώσσοις μοναχοῦς. « (ὑπογρ.) Mari Souaji... Τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους περιφρονησάσης αὐτὴν ὡς καὶ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν βρωμεροτήτων.

¹ Κανὼν ΚΕ'

σχῆμα, καὶ μὴ διορθούμενον οὐ χρῆ στέγην ἄγειν, ἢ χαίρειν λέγειν αὐτῷ.» Καὶ ἑ «ἐὰν μοναχός, κρεοφαγήση, καὶ γυναικὰ λάβῃ δεῖ μὴ ὑποστρέφοντα τοῦτον ἀναθέμασι καθυποβληθῆναι καὶ ἄκοντα τὰ μοναχικὰ ἐνδυθῆναι καὶ μοναστηρίῳ ἐγκατακλεισθῆναι.»

Καὶ τὸ ἀστικὸν τῶν βυζαντινῶν δίκαιον ἐπόμενον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πνεύματι προέβαλλε κατὰ τῶν τοιούτων τὴν μαστίγωσιν, τὴν ἐξορίαν καὶ τὴν δήμευσιν. Ὁ μεταμελούμενος καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, ὡς πάλαι οὕτω καὶ νῦν ἐνδύεται αὐθις τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, ἄνευ εὐχῆς τινός, ἐξαγνιζόμενος κατ' ἰδίαν διὰ νηστειῶν καὶ δακρύων.

Ὁ μοναχός νῦν θέλων ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ἀδελφότητος εἰς ἣν κατετάχθη, συνήθως λαμβάνει ἐν ἀπολυτήριον καὶ ἀναχωρεῖ. Τοῦτο εἶναι ἐναντίον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων. Ἄλλοτε ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς εἰς τοὺς μοναχοὺς ν' ἀναχωροῦν τῆς οἰκείας ἀδελφότητος ἄνευ βλάβης ἐνδεδειγμένης. Συγκεκριμένως δὲ δύο περιστάσεις ἀνεγνώριζον οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες δικαιολογούσας τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μοναχοῦ. Ἐὰν ὁ ἠγούμενος ἦτο αἰρετικός, καὶ ἐὰν εἰσῆρχοντο γυναῖκες εἰς τὸ μοναστήριον. Ἡ Ζ' οἰκουμενικὴ σύνοδος² ὀρίζει ὅτι: «οὐ δεῖ μοναχὸν ἢ μονάστριαν καταλιμπάνειν τὴν οἰκείαν μονὴν καὶ ἐν ἑτέρᾳ ἀπέρχεσθαι.» Ἡ ΑΒ' σύνοδος³ ἀφορισμὸν ἐπισείει κατὰ τῶν ἠγουμένων τῶν μὴ ἀναζητούντων τοὺς ἀποδιδράσκοντας. Ἡ ἐν Τρούλῳ σύνοδος⁴ ἀπογορεύει μάλιστα καὶ τὴν ἀπλὴν ἐξοδὸν τοῦ μοναχοῦ ἐκ τοῦ μοναστηρίου ἄνευ ἀδείας τοῦ ἠγουμένου. Ὁ Μέγας Βασίλειος παραβάλλει πρὸς τὸν προδότην Ἰούδαν τὸν ἀναχωροῦντα ἐκ τῆς οἰκείας ἀδελφότητος, ἄνευ τοῦ λόγου τῆς αἰρέσεως.

Καὶ τὸ Βυζαντινὸν δίκαιον συμφωνεῖ μὲ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός λέγει περὶ τῶν

¹ Κανὼν ΛΕ'.

² Κανὼν ΚΑ'.

³ Κανὼν Γ'.

⁴ Κανὼν ΝΣΤ'.

μεταστάσεων τῶν μοναχῶν εἰς ἑτέρας μονάς «ἀλήτης βίος καὶ μοναχικῆς καρτερίας οὐδ' ὅλως ἐγγύς, οὐδὲ σταθερᾶς καὶ μονίμου ψυχῆς, ἀλλὰ περιφερομένης τε καὶ ἄλλοτε ἄλλα ζητούσης ἀπόδειξιν ἔχων».

Ὁ πρόχειρος νόμος τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου θεωρεῖ ἔκπτωτον τὸν μοναχὸν τῶν ἰδίων πραγμάτων (τῶν προσκυρωθέντων εἰς τὴν μονὴν) ἂν μεταβαίνει ἀπὸ μοναστηρίου εἰς μοναστήριον. Τὰ τυπικὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὁμοίως δὲν ἐπιτρέπουν τὰς τοιαύτας μεταστάσεις ἄνευ ἐνδεδειγμένης ψυχικῆς βλάβης, Τὸ Α' τυπικὸν¹ ἀνδραποδισμόν καλεῖ τὴν ὑποδοχὴν μοναχοῦ ὑφ' ἑτέρου Ἡγουμένου ἄνευ εἰδοποιήσεως τοῦ ἰδίου γέροντος, τὸ δὲ Β' τοιοῦτον² κελεύει συμφώνως τῶν διατάξεων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅπως μὴ δέχωνται οἱ Ἡγούμενοι τοὺς ἀναχωροῦντας ἄλλοθεν εἰ μὴ τοῦτον ὁ τῆς μονῆς προεστὼς παραδῶ θελήσει οἰκεία καὶ συναινέσει τῆς αὐτὸν ἀδελφότητος.»

Παρ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ νῦν ἐν ἰσχύει Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους,³ μόνον ἐφόσον ὑπάρχουν ἀποχρῶντες λόγοι ἐπιτρέπει τὴν ἀποχώρησιν, ἐν τούτοις πολλοὶ μοναχοὶ ἀποχωροῦν ὡς ἐκ τῆς ἀκαταστασίας τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν καὶ αἱ μοναὶ αὐτῶν ἐκδίδουν ἀπολυτήρια καὶ ἂν μὲν ἐγκατασταθῆ εἰς ἑτέραν μονὴν οὐδὲ ὅλως μειοῦται ἢ ἠθικὴ αὐτοῦ ἀξία ἂν δὲ συνεχῶς ποιεῖ τοῦτο, καὶ γίνεαι ἔρμαιον ἀστάτων φρενῶν, τότε οὐχὶ μόνον χάνει πᾶσαν ἀξίαν, ἀλλὰ περιβάλλεται καὶ ὄνομα λίαν ἐξευτελιστικὸν τὸ τοῦ φερεοίκου, ὡς ἀρχαιότερον τὸ τοῦ περιιάκτου. Περίακτοι δὲ λέγονται οἱ περιάγοντες τὰ μοναστήρια καὶ κελλιὰ μοναχοί, καὶ ἔνθεν κακεῖθεν περιπλανώμενοι, οἵτινες καὶ κυκλευταὶ καὶ ἀκάθιστοι ὀνομάζονται. Περὶ τούτων εἶπεν ὁ Ἀββᾶ Ἡσαΐας «ἐάν ἦ τις κυκλευτῆς καὶ ἔχει τινὰς πρὸς σὲ πιστοὺς, μὴ εἰσενέγ-

¹ Κεφάλαιον Ε'.

² Κεφάλαιον Ζ'.

³ Ἄρθρον 103.

κεις αὐτὸν ἐπάνω αὐτῶν, ἀλλὰ ποιήσον εἰς αὐτὸν ἔλεος ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ, καὶ ἕασον ἀπελθεῖν.»

Καὶ ὁ Ἅγιος Νεῖλος. «μοναχὸς κυκλευτῆς φρύγανον ἐρημίας, ὀλίγον ἡσύχασε καὶ πάλιν φέρεται μὴ βουλόμενος, φυτὸν μεταφυτευόμενον οὐ καρποφορεῖ, καὶ μοναχὸς κυκλευτῆς οὐ ποιήσει καρπὸν». Καὶ ἄλλος δὲ πατὴρ εἶπε· «κυκλευτῆς μοναχὸς ἀκηδίας αἰχμάλωτος, φιλαυτίας δοῦλος, ἀκρασίας μίσθιος, γαστριμαργίας ὑπόσπονδος, λαιμαργίας ὑπόχρεος, κοιλιοδουλίας ὑποτελής, πονηρίας ὑπουργός, ραθυμίας συνεργός. Κυκλευτῆς μοναχὸς ἐορτῶν ἐπιτηρητῆς μνημοσύνων παρατηρητῆς, τραπεζῶν συντηρητῆς, ἡγουμένων γογγυσμός, συνοδίας χωρισμός, σκανδάλων πορισμός, τῶν σεμνεῶν λύμη, τῶν ποιμνίων λύκος κλπ'.

Οἱ φερέοικοι μοναχοὶ ἐπιλεγόμενοι καὶ καβιῶται ἐν Ἄθω δὲν εἶναι τῶν χρόνων ἡμῶν. Παρὰ τὰς ἀπαγορευσεις ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς κατὰ τῶν, ἐκ μονῆς εἰς μονὴν ἢ εἰς πόλεις μεθισταμένων μονοχῶν, πάντοτε εὐρίσκοντο οἱ πλάνητες οὔτοι, κατ' ὄνομα μόνον μοναχοὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.

Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους² καὶ ἡ ἔκτακτος Διπλῆ Ἱερὰ Σύναξις τοῦ Μαΐου τοῦ 1947 οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερον. Καθ' ἡμᾶς ἡ μόνη λύσις εἶναι ἡ συγκέντρωσις τῶν ὀλίγων τούτων φερεοίκων καὶ καβιωτῶν μονοχῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον προβεβηκότων, εἰς ἓν οἶκημα καὶ ἡ συντήρησις αὐτῶν διὰ κοινῆς γενικῆς Ἁγιορειτικῆς εἰσφορᾶς. Τοῦτο πρέπει νὰ ἰσχύσῃ καὶ διὰ τοὺς ὑπάρχοντας ἐλαχίστους νέους μοναχοὺς, διότι διὰ τοῦ μέτρου τῆς ἀπελάσεως αὐτῶν ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους οὐδὲν ἄλλο προκύπτει εἰ μὴ ἡ διευκόλυνσις αὐτῶν ἐκτὸς αὐτῶν διὰ νὰ περιέρχωνται τὸν κόσμον σκανδαλίζοντες τὰς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐν ὀλόκληρον σύνολον τῆν

¹ Ἐκ τῶν τοῦ Ἁγίου Βαρσανουφρίου καὶ Ἰωάννου.

² Ἄρθρα 177 καὶ 178.

‘Αγιορειτικήν μοναχικήν κοινωνίαν.¹ Εἰς τοῦτο ἐν μέγα μέρος τῆς εὐθύνης εὐρίσκομεν εἰς τὴν πολιτείαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκλησίαν λόγῳ μὴ ὑπάρξεως ἑνὸς αὐστηροῦ ἐλέγχου,² ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ περιορίσῃ εἰς τὸ ἐλάχι-

² Μόνον εἰς ἐλαχίστας περιφερείας γνωρίζομεν ὑφιστάμενον ἔλεγχον.

στον τοὺς, οὕτω πῶς περιερχομένους τὸν κόσμον, διαφοροῦς κατὰ τὸ σχῆμα μόνον μοναχοῦς.

¹ Ἐχομεν ὑπ’ ὄψιν δύο γεγονότα, καθ’ ἃ ἀποσχηματισθέντα δύο ἄτομα καὶ ἀπελαθέντα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ ἑνὸς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Λαυριωτικῆς Ἐπιστασίας τοῦ 1945-1946 καὶ τοῦ ἑτέρου ὑπὸ τῆς Χιλιανδαρινῆς τοιαύτης τοῦ 1948-1949, μόλις ταῦτα εὐρέθησαν εἰς τὸν κόσμον ἐνεδύθησαν καὶ πάλιν αὐτοβούλως τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ περιφέρονται πρὸς μεγίστην ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ζημίαν.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΟ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ

Ἡ Θαυματουργὸς καὶ ἱστορικὴ αὕτη εἰκὼν διαστάσεων 95 X 68 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου μετ' ἐπιχρύσου ἐπενδύματος εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ ἀρχαίου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου ἐν Καρυαῖς ἐπὶ ἐπιχρύσου ξυλογλυπτικοῦ συνθρόνου στηριζομένου καὶ τούτου ἐπὶ λιθοκτίστου βάρθρου ὕψους 83 ἑκατοστῶν.

Ἡ εἰκὼν αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὸ ὁμώνυμον κελλίον, κείμενον εἰς τὸν ὄπισθεν τῆς Ἱ. Σκῆτης τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου λάκκον «Ἄδειν». Εἰς τὸ κελλίον τοῦτο τῷ 980 ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ φιλοξενηθεὶς ἐν σχήματι ξένου μοναχοῦ ἐδίδαξε τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν μοναχὸν κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἀκολουθίαν, ἐνώπιον τῆς Ἱ. ταύτης εἰκόνης τὸν γνωστὸν ὕμνον εἰς τὴν Θεοτόκον, ἄγνωστον μέχρι τότε. «Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν». Ἐν συνεχείᾳ δὲ αὐτοῦ προσήρμωσε τὸν παλαιότερον τοιοῦτον «τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σε μεγαλύνομεν.»

Τὸν ὕμνον τοῦτο ἐχάραξε διὰ τοῦ δακτύλου του καὶ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, γενόμενος εὐθὺς ἄφαντος.

Μετὰ τὸ θαῦμα τοῦτο ἀμέσως παρελήφθη ἡ θαυματουργὸς αὕτη εἰκὼν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Πρωτάτου εἰς ὃν ἀπὸ 970 ἔτων εὐρίσκεται.

Τὰ πρόσωπα λόγῳ τῆς παλαιότητος εἶναι δυσδιάκριτα, ἔμπροσθεν δὲ αὐτῆς καίουσι πέντε ἀργυραῖ κανδήλαι. Ἡ εἰκονιζομένη εἰκὼν εἶναι παλαιὸν ἀντίγραφον αὐτῆς καὶ εὐρίσκεται καὶ αὕτη εἰς τὸν αὐτὸν Ἱερὸν Ναόν.

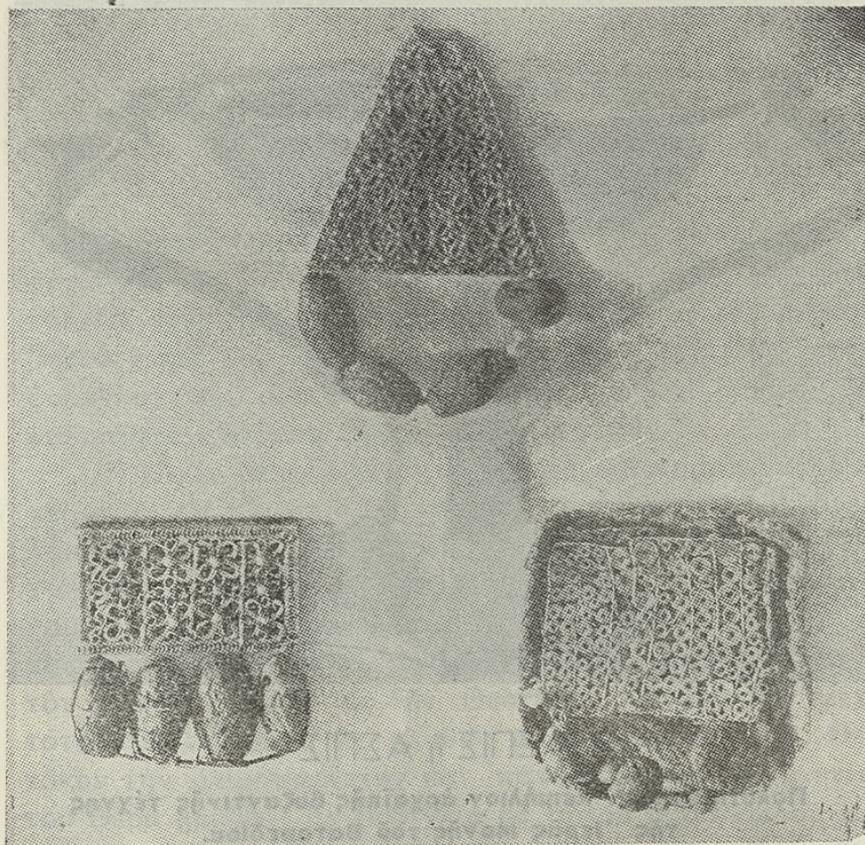
ΙΑΣΠΙΣ ἢ ΑΣΠΙΣ

**Πολυτιμώτατον κειμήλιον ἀρχαϊκῆς βυζαντινῆς τέχνης
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου.**

Εἶναι κατασκευασμένον ἐκ τοῦ ὄρυκτοῦ ὀνομαζόμενον Κάλλαϊς καὶ εὑρισκόμενον εἰς τὴν Περσίαν, μὲ πρόσμειξιν διαφόρων πολυτίμων λίθων, χρυσοῦ, ἄργυρου κλπ. παρουσιάζον μοναδικὰς ἀποχρώσεις. Ἡ βᾶσις αὐτοῦ καὶ οἱ ἐν σχήματι ὄψεων βραχίονες αὐτοῦ εἶναι ἐκ χρυσοῦ.

Ἔχει ὕψος 19 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ διαμέτρου 23. Ἐδωρήθη δὲ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βατοπεδίου ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ Β' τοῦ Παλαιολόγου (1391-1425), ὅτε οὗτος περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα μετὰ τὴν ἐκ τοῦ θρόνου παραίτησίν του.

Εἶναι μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον. Ὅμοιον δὲ αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποδεέστερον ὑπάρχει εἰς τὸ ἐν Βενετίᾳ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΕΙΜΗΛΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Τὰ τίμια δῶρα (χρυσός, λίβανος καὶ σμύρνα) ἅτινα προσέφερον οἱ Μάγοι Βασιλεῖς Περσῶν εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ.

Τὰ τίμια ταῦτα δῶρα θεωροῦνται, πολὺ εὐλόγως, μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀπέκτησε ταῦτα ἐκ δωρεᾶς ὑπὸ τῆς σουλτάνας Μαρίας (Κυραῆς Μάρως) θυγατρὸς τοῦ δεσπότη τοῦ Σερβίας Γεωργίου Βράγκοβιτς (1427-1456) τῆς μετέπειτα συζύ-

γου τοῦ σουλτάνου Μουράτ τοῦ Β'. (1429-1449) καὶ μητροιᾶς τοῦ σουλτάνου Μωάμεθ Β' τοῦ πορθητοῦ, ὅστις ἔξ ἐφόδου ἔκυριευσεν τὴν 29 Μαΐου 1453 τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Μωάμεθ μετὰ τὴν δοθείσαν ὑπ' αὐτοῦ πλήρη θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν λαόν, ἔδωκε καὶ εἰς τὴν μητροιάν του τοιαύτην, ἣτις ἐξηκολούθει παραμένουσα Χριστιανή, εἰσηγήσει μάλιστα τῆς ὁποίας διωρίσθη Πατριάρχης ὁ ὑπ αὐτῆς προστατευόμενος Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως Διονύσιος ὁ Α'. (1467-1472).

Ἡ κυρὰ Μάρω ἔξ εὐλοβείας κινουμένη ἐζήτησε καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸ σουλτανικὸν θησαυροφυλάκιον τὰ πάντιμα ταῦτα δῶρα, ἅπερ καὶ ἐφύλασεν εὐλαβῶς. Ἀναμειχθεῖσα ὁμως εἰς τὰ τῆς αὐλῆς, ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τοῦ Β'. εἰς τὸ παρὰ τὴν Νιγρίτην τῶν Σερρῶν μέγα κτῆμα ὑπὸ τὸ παλαιὸν ὄνομα ἔξιοβα νῦν Δάφνη τὸ ὁποῖον καὶ παρεχώρησεν εἰς αὐτὴν ἵνα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του, συντηρεῖται.

Οὕτω ἡ κυρὰ Μάρω ἀνεχώρησε διὰ πλοίου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μεθ' ὄλων τῶν θησαυρῶν αὐτῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ προαναφερθέντα δῶρα καὶ ἦλθεν κατ' εὐθείαν εἰς Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου, τῆς ὁποίας Μονῆς ὁ πατὴρ τῆς Μάρως βασιλεὺς τῆς Σερβίας Γεώργιος Βράγκοβιτς ἦτο κτίτωρ καὶ προσιάτης, ἀνοικοδομήσας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας του, τὸν παλαιὸν καθολικὸν ναὸν αὐτῆς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος, δι' ἣν αἰτίαν ἐξακολουθεῖ ἡ Μονὴ νῦν τὸν μνημονεύη μεταξὺ τῶν κτιτόρων αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Μάρως ἀποβιβασθεῖσα εἰς τὴν παραλίαν ἀνήρχετο εἰς τὴν Μονὴν μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆς μεταφέρονσα τὸν μέγαν τοῦτον θησαυρόν, ὅτε εἰς ἀπόστασιν 10 λεπτῶν ἀπὸ τῆς παραλίας καὶ ἐκεῖ ὅπου σήμερον ὑπάρχει τὸ προσκυνητῆριον, ἠκούσθη ἄόρατος φανὴ προστάσσουσα αὐτὴν νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερο. Παραμείναισα δὲ μετὰ τῆς συνοδίας τῆς ἐκεῖ καὶ εἰδοποιηθέντες ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς τὸ γεγονός, κατῆλθον ἅπαντες ἐν σώματι μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ ἱερα εἶον καὶ παραλβόντες τοὺς προσφερθέντας θησαυρούς, μετέφερον εἰς τὴν Μονὴν ἔνθα φυλάσσονται μέχρι σήμερον καὶ ἀποτελοῦν ἐν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων προσκυνημάτων

τῶν διαφόρων ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἑλλήνων καὶ ξένων.

Ἡ σουλτάνα Μαρία (κυρὰ Μάρω) ἐξηκολούθησε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς της τὴν αὐτὴν μεγάλην ἀγάπην καὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Οὕτω ἐδῶρθε διὰ διαθήκης της εἰς τὴν Μονὴν δολόκληρον τὸ μέγα ὡς ἄνω κτῆμα, φέροντος ἤδη τὸ ὄνομα Μεροβίτσα, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς.

Ὡσαύτως ἠγόρασε τῷ 1469 ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου ἀντὶ ποσοῦ 30.000 ἄσπρων τὸ Μετόχιον Πρόβλαξ (νῦν Νέα Ρόδα) ὅπερ καὶ αὐτὸ ἀφιέρωσε εἰς τὴν Μονὴν μετὰ τὴν ἐξῆς ὑποσημείωσιν τοῦ πωλητηρίου ἐγγράφου.

«Μετὰ ταῦτα ἐγὼ ἡ Μάρω, ἡ κυρὰ ἀπὸ τὴν ἔξοβαν ἐπρο-
« σήλωσα αὐτὴν τὴν προᾶσιν καὶ τὴν ἀγορὰν εἰς τὴν Μονὴν τὴν
« λεγομένην «Ἁγιος Παῦλος» ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τοῦ Ἁθῶ, ἵνα
« ἔχωσιν ἕως τέλους ζωῆς αὐτῶν, εἰς, μνημόσυνον ἐμοί, καὶ
« τῶν γονέων ἐμοί, ἀπαραιτήτως, ἀνενοχλήτως.

Κάτωθεν φέρει ἐπικύρωσιν τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως.

ΘΕΙΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς εὐτυχίας.

Μὴ ζήτηί τὴν εὐτυχίαν ἐκτός σεαυτοῦ, δὲν θέλεις εὐρεῖ αὐτήν.

Ἡ εὐτυχία ἔχει τὴν φωλεάν αὐτῆς μόνον εἰς ἀληθῶς Χριστιανικὴν καρδίαν.

Ἐάν ἕκαστος ἐφρόντιζε νὰ εἰρηνεύσῃ πρῶτον μετὰ τοῦ Θεοῦ, δεύτερον μετ' ἑαυτοῦ καὶ τρίτον μετὰ τοῦ πλησίον, ἡ ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ ἐπικρατοῦσα καὶ θαυμαζομένη ἀρμονία ἤθελεν ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς κοινωνικῆς ἀρμονίας, ὡς ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστῆρες πρὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ γῆ ἤθελεν ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Ἐάν ἕκαστην πρῶταν ἀνοίγῃς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου δι' ἀρισμὸν καὶ ἵνα ὁ ἥλιος σὲ χαιρετίσῃ διὰ τῶν χρυσῶν ἀκτίνων αὐτοῦ θέλεις εἶσθαι ὑγιέστατος. Ἐάν δὲ παρομοίως ἕκαστην πρῶταν ἀνοίγῃς τὴν καρδίαν σου διὰ τῆς προσευχῆς πρὸ τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ ἀφίνης ἵνα διὰ τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἰσέλθουν ἐν τῷ πνεύματί σου αἱ ζωογόνοι ἀκτίνες τοῦ Θεοῦ Λόγου θέλεις εἶσθαι εὐτυχέστατος.

Ἐκ τῶν παροιμιῶν Σολομῶντος.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ό κ. Διοικητής. Τήν 23ην Ίουλίου (6 Αύγ.) ἀφίχθη εἰς Καρβάς καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν ὁ νέος Διοικητής τοῦ Ἁγίου Ὀρους κ. Νικ. Π. Κουράσης Δικηγόρος Ἀθηνῶν πρώην Νομάρχης. Εἰς τὸν κ. Διοικητὴν ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἡ ξέουσα ὑποδοχὴ εἰς τὸν ἱστορικὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου, τὸν ὁποῖον ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Κοινότητος προσεφώνησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας, ἀνταπαντήσαντος τοῦ κ. Διοικητοῦ διὰ μακρῶν καὶ βεβαιώσαντος περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν τόπον. Αὐθημερὸν ὁ κ. Διοικητής ἀπηύθυνε ἐγκύκλιον πρὸς τὰς 20 Ἱερᾶς Μονᾶς, δι' ἧς παρεκάλεσε ἅπαντας τοὺς Ἁγιορείτας ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἐν δικαιοσύνη, ἀρετῇ καὶ ἀγάπῃ καὶ ἐν πλήρει κατανοήσει τοῦ ὑψηλοῦ ἰδεώδους ὄπερ ἀπὸ αἰῶνων διακονοῦσι, ἐργασθῶσιν ὡς φρουροὶ καὶ θεματοφύλακες τῆς Χριστιανικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ παραδόσεως.

Ἀφίξεις. Ἀφίχθησαν εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν τόπον πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀποκειμένων διαφόρων κειμηλίων ὁ Σεβ. Μητροπολίται Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Κιλκισίου κ. Ἰωακείμ, Νουβίας κ. Ἀνθιμος καὶ Πηλουσίου κ. Παρθένιος.

Ὡσαύτως ὁ φίλος τοῦ Ἁγίου Ὀρους Ἀγγλος κ. Σίδνεϋ Λὸκ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ὅστις καὶ προτίθεται νὰ ἐγκατασταθῇ οἰκογενειακῶς εἰς Οὐρανούπολιν Χαλκιδικῆς ἔνθα θ' ἀσχοληθῇ ὅπως καὶ προπολεμικῶς εἰς τὴν ταπητουργίαν.

Τὴν 25ην Αὐγούστου (7 Σεβ.) ἀφίχθη καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραμμένος τῆς Ἀμερικῆς κ. Χάρλοδ Μάϊνορ δι' Ἀμερικανικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ συνοδευόμενος ὑφ' ἐτέρου τοιοῦτου ἐπισκεφθεὶς τὰς Ἱ. Μονᾶς Σ. Πέτρας, Λαύρας καὶ Βατοπεδίου. Τὸν ὑψηλὸν ἐπισκέπτῃν ὑπεδέχθη εἰς τὴν Ἱ. Μ. Σ. Πέτρας πενταμελής ἐπιτροπὴ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὁ Διοικητής κ. Ν. Κουράσης καὶ ὁ Διοικητής τῆς Χωρ(κ)ῆς Ὑπομ. κ. Πορῖκος Π. Ὁ ἐπιτετραμμένος ἀνεχώρησε τοῦ Ἁγίου Ὀρους τὴν ἐπομένην.

Ἑορταί. Τὴν 28ην Ἰουλίου ἐορτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς εἰς τιμὴν τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ δομήτορος αὐτῆς Ἁγίου Παύλου, καθ' ἣν ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν ἄγρυπνίαν καὶ ἐτέλεσε τὴν θ. λειτουργίαν ὁ ἐν Ἀγίῳ Ὀρει

ἡσυχάζων Θεοφ. Ἐπίσκοπος π. Μηλιτουπόλεως κ. Ἱερόθεος. Τὴν θ. Λειτουργίαν παρηκολούησαν καὶ παρεκάθησαν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν περὶ τὰ 100 ἄτομα ἐπισκέπται μοναχοὶ καὶ κοσμικοί.

Τὴν 6ην Αὐγούστου ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐόρτασαν πανηγυρικῶς αἱ 1. Μοναὶ Κουτλουμουσίου καὶ Παντοκράτορος, τῆς πρώτης χοροστατήσαντος καὶ τελέσαντος τὴν θ. Λειτουργίαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου π. Μηλιτουπόλεως, ὡς τὸ μνημόσυον τῶν κτιτόρων αὐτῆς.

Τὴν 15ην Ἰδίου ἑορτάσθη ἐν Καρυαῖς μεγαλοπρεπῶς ἡ Πανηγυρις τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, τιμωμένου ἐπ' ὄνομα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, χοροστατήσαντος κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τελέσαντος τὴν θ. Λειτουργίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας καὶ κηρύξαντος τὸν θ. λόγον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νουβίας. Εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῶν κτιτόρων ἐχοροστάτησεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος π. Μηλιτουπόλεως τελέσας καὶ τὸ καθιερωμένον μνημόσυον τῶν κτιτόρων, τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ Ναοῦ, βασιλέων, Αὐτοκρατόρων, Πατριαρχῶν κ.λπ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐόρτασε πανηγυρικῶς καὶ ἡ Ἱ. Μ. Ἰβήρων, χοροστατήσαντος ἐν αὐτῇ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιλικισίου. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν τῶν κτιτόρων αὐτῆς ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας ὅστις ἐτέλεσεν τὴν ἐπομένην καὶ τὴν θ. Λειτουργίαν.

Τὴν 21ην Ἰδίου μηνὸς ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου ἐν Καρυαῖς καὶ ἐκήρυξε καὶ τὸν θ. λόγον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νουβίας.

Τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐχοροστάτησεν αἱ ἐτέλεσε τὴν θ. λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Μονὴν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος π. Μηλιτουπόλεως χεροτονήσας καὶ ἕνα τῶν ἱεροδιακόνων τῆς Μονῆς εἰς ἱερέα. Τῆς ἑσπέρας δὲ εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινὸν καὶ τὴν ἀγρυπνίαν οὗ Τιμίου Προδρόμου ἐχοροστάτησε καὶ πάλιν ὁ Θεοφιλέστατος τελέσας καὶ τὴν θ. λειτουργίαν, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας, ἐτέλεσε αἱ μνημόσυον ὑπὲρ τῶν προαναπαυσσάμενων ἀδελφῶν τῆς Μονῆς Ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν.

Ἱ. Δισεναύσιος Σύναξις. Τὴν 20ην Αὐγούστου συμφώμας μετὰ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἁγ. Ὁρους, συνήλθεν ἐν Καρυαῖς καὶ εἰς τὴν Αἴθουσαν Συνεδριῶν τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἡ Ἱ. Δισεναύσιος Σύναξις ὡς ἀνώτατον νομοθετικὸν καὶ δικαστικὸν σῶμα, πρὸς συζήτησιν καὶ λήψιν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων.

α) Ψήφισις ὀργανισμοῦ ταμείου ἐλαίας.

β) Διευκρίνισις περὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ Ἁγ. Ὁρους ἐξαγομέ-

των βιβλίων.

γ) Ἐξεύρεσις μονίμων πόρων πρὸς διατήρησιν τοῦ νοσηλευτηρίου τοῦ Ε.Ε.Σ.

Ἐπ' αὐτῶν ἐλήφθησαν αἱ ἐξῆς ἀποφάσεις.

α) Ἐνεκρίθη κανονιστικὴ διάταξις ἰδρύσεως ταμείου ἐλαίας ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.

β) Ἐπὶ τῶν βιβλίων ἀπεφάνθη ὅτι ἡ σχετικὴ διάταξις εἶναι ῥητὴ καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ οὐδὲ ἰαρυζήτησις πρὸ τῆς παρελθούσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς ψηφισθεῖσας αὐτῆς καὶ

γ) Ἐνεκρίθη ἡ καταβολὴ τῶν ἐξόδων διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ νοσηλευτηρίου καὶ ἰατρείου τοῦ ταμείου τῆς Ἱ. Κοινότητος.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἱ. Δισενιαύσιος ἔθεσεν ὡς συζητητέα θέματα κατὰ τὴν τοιαύτην τοῦ προσεχοῦς Μαΐου 1951 τὰ ἐξῆς δύο.

α) Τὸ τῆς πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ

β) Τῆς ἐπαναλειτουργίας τῆς σχολῆς ὑπὸ τύπον ὅμως Ἁγιορειτικῆς τοιαύτης ἥτις λειτουργήσασα παλαιότερον πολλὰ ἀπέδωκε, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν οὐδένα καρπὸν ἀποδώσασαν καὶ μᾶλλον ζημιώσασαν τὸ Ἅγιον Ὄρος προπολεμικὴν Ἀθωνιάδα.

Τελευταῖον δὲ ἐλήφθη ἀπόφασις ἵνα ἐκφρασθῶσι τὰ συγχαρητήρια τῆς Δισενιαυσίου Συνάξεως τῇ Ἱ. ἡμῶν Μονῇ διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἔκδοσιν τοῦ παρόντος Ἁγιορειτικοῦ περιοδικοῦ, τοῦ πρακτικοῦ αὐτῆς ἔχοντος ὡς ἀκολούθως:

Ἡ Ἱ. ἡμῶν Μονὴ μετὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν θερμῶν αὐτῆς εὐχαριστιῶν πρὸς τὴν Ἱ. Δισενιαύσιον, ἀπευθύνει θερμότατον ἔπαινον καὶ μετ' αὐτῆς ὅλος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, πρὸς τοὺς Ἁγιορείτας, τοὺς συγκροτήσαντες ταύτην, οἵτινες ἐξαρθέντες εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των ἔλαβον, Θεία ἐμπνεύσει, τὴν μεγάλην ταύτην ἀπόφασιν τῆς πνευματικῆς ἀνασυγκροτήσεως. Δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Κυρίῳ, εὐγνωμονοῦμεν ἅμα καὶ τῇ Θεομήτορι τῇ Μεγάλῃ ἡμῶν χάριτι, δεόμενοι ἐν συνεχείᾳ σύντομον καὶ πλουσίαν καρποφορίαν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Ἱ. ἡμῶν τόπου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Ἐπισκέψεις. Τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἐπισκέφθησαν κατὰ τὸ τελευταῖον δίμηνον οἱ,

Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Ἄρχιμ. κ. Τιμόθεος Ματθαϊάκης Διότης τοῦ θ. κηρύγματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κ. Δ. Σαμαρᾶς Γραμματεὺς Χριστιανικοῦ ὀμίλου Ἀθηνῶν, κ. Ἄγγ. Συνοδινὸς φοιτητῆς Θεολογίας ἐκ Κεφαλληνίας, κ. Β. Σουρμελίδης Καθηγητῆς, Ἄγγ. Νικ. Καλογερόπουλος φοιτητῆς Ἰατρικῆς, Διάκονος Ἄλεξ. Θεοδωρακόπουλος, κ. Π. Κάτσαρης ὑποστράτηγος ἐ.ἀ. μετὰ τοῦ υἱοῦ του Κωνσταντίνου, κ. Γρ. Ἀναγνωστόπουλος

Γραμματεὺς Τελωνείου Μεταφορᾶς, κ. Ι. Λαμπρόπουλος Καθηγητής, κ. Γ. Ἀμπελωμός, κ.κ. Ἄ. καὶ Π. Ρηγόπουλοι, κ. Σ. Σαργόλογος Καθηγητής καὶ 17 μαθηταὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Anatolia ἅπαντες ἔκ Θεσσαλονίκης, κ. Ἄντ. Λάκς Ἄγγλος, κ. Π. Μπαρμαλιάς Γραμματεὺς Β'. Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, Graham Powell Ἄγγλος Καθηγητής, κ. Ν. Τομαδάκης Καθηγητής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μετὰ τῶν φοιτητῶν κ.κ. Ἄ. Κομίνη καὶ Π. Βάχου, Ι. Παπασπηλιωτόπουλος φοιτητής Πολυτεχνείου, κ. Κ. Σκαπέτης Καθηγητής καὶ κ. Δ. Καραμίχος Δημοδιδάσκαλος ἐξ Ἀρναίας, κ. Rundtruooort Henhian Ὀλλανδός, κ. Παναγ. Στάμος Καθηγητής Θεολόγος Πολύγυρος, κ. Ι. Κόλλιας Καθηγητής Θεολόγος καὶ οἱ κ.κ. Κ. Ἀνδριακόπουλος, Κ. Ἀλφατζής, Μ. Ξενάκης, Ε. Παλγεμέτης καὶ Ν. Βρανίκος τῆς ἐνώσεως ὀρειβατῶν φυσιολατρῶν Ἀθηνῶν, κ. Χ. Θεοδωρδης ἔκ Δάφνης καὶ οἱ ἔμποροι Ἄλ. Παπαγιάννης, Ἄ. Πανούσης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἰ. Βρέττας ἐκ Δάφνης.

Ἐπίσης ἀφίχθησαν εἰς τὴν Ἱ. ἡμῶν Μοῆν καὶ παρέμειναν ἐπὶ 5ῆμερον ὁ ἐν Λὸς Ἄτζελες τῆς Καλιφορνίας ὁμογενῆς κ. Διονύσιος Εὐαγγελᾶτος Κεφαλλῆν μετὰ τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ ἀδερφοῦ του κ. Γρηγ. Εὐαγγελᾶτου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ υἱοῦ τοῦ δευτέρου, ἀδελφοῦ τῆς Μοῆς ἡμῶν.

Ἄνθρωπος δξύθυμος ἐνεργεῖ μετ' ἀπερισκεψίαν, ἄνθρωπος δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει.

Εἶνε καλλίτερον νὰ ἔχη τις ὀλίγα φοβούμενος τὸν Κύριον, ἢ νὰ ἔχη θησαυροὺς μεγάλους καὶ νὰ μὴ φοβῆται αὐτόν.

Ἄνθρωπος θυμώδης φέρει μάχας, μακρόθυμος δὲ καὶ τὴν μέλουσαν προλαμβάνει.

Ἄνθρωπος μακρόθυμος εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ἄνδρα ἰσχυρόν, ὁ δὲ κρατῶν τὴν ὀργὴν του εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὸν κυριεύοντα πόλιν.

Ὅστις ἀποδίδει κακὰ ἀντὶ καλῶν θὰ ἔχη πάντοτε τὸ κακὸ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Μὴ εἶπης «θὰ τὸν μεταχειρισθῶ ὅπως μετ' ἐμεταχειρίσθη, θὰ τὸν τιμωρήσῃ δὲ δι' ὅσα μετ' ἠδίκησε».

Ἐάν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐάν διψᾷ πότιζε αὐτόν.

Μὴ καυχᾶσαι διὰ τὴν αὔριον, διότι δὲν γνωρίζεις τί θὰ γεννήσῃ αὕτη.

Ὅστις φυλάττει τὸ στόμα του φυλάττει τὴν ψυχὴν του. Ὅ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεόν, κατὰ δὲ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδῶσθαι εἰς αὐτόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αί θερμαί ἐκδηλώσεις διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ δὲν μᾶς ἐνισχύουν ἀπλῶς εἰς τὰς περαιτέρω προσπάθειάς μας, ἀλλὰ μᾶς ἐπιτάσσουν. Δι' ὃ καὶ ἐνισχυόμενοι παρὰ Κυρίου θὰ καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἴδου πῶς χαρακτηρίζεται ἡ μικρὰ αὕτη προσπάθεια.

Ἐξ ἐπιστολῆς Σεβασμίου Ἱεράρχου. «δόξαν ἀναπέμψαντες τῷ Ὑψίστῳ καὶ εὐγνωμοσύνην ἀποτίσαντες τῇ Θεοτόκῳ, τῇ Πανάγῳ ταύτῃ προστατρίᾳ τοῦ Ἁγιωνύμου Ἡμῶν τόπου, ἐπὶ τῇ χρηστῇ εὐδοκίᾳ, ὥστε καὶ ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους νὰ ἀρχίσῃ νὰ διαχέται καὶ πάλιν φῶς Χριστοῦ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ παιδαγωγῆ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωὴν». Δι' ὃ πάμπολλα καὶ εἰλικρινῆ τὰ συγχαρητήρια ἀπονέμομεν καὶ τὰς Ἀρχιερατικὰς Ἡμῶν εὐχὰς παρεχόμεθα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ οὗ ἀνελάβατε μεγάλου καὶ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ὅπερ εἶναι ἡ ἔκδοσις Ἀγιορειτικοῦ περιοδικοῦ.

Χαίρομεν διότι βλέπομεν πραγματοποιούμενον τὸ ὄπερ, προσφωνοῦντες ὑμᾶς κατὰ τὴν ἔναγχος αὐτόθι Ἡμῶν ἐπίσκεψιν, εἶπομεν «Ὁραματιζόμεθα τὴν εὐλογημένην ἐκείνην στιγμήν καὶ ἀκραδάντως τὴν πιστεύομεν. Θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν στιγμή καθ' ἣν τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπὸ τὸ φῶς νέων ἰδεῶν καὶ νέων σκέψεων θὰ ἐξέλθῃ τοῦ παχυλοῦ σκοτοῦς εἰς τὸ ὅποιον εἶναι βεβυθισμένον καὶ θὰ διαλάμψῃ εἰς τὸν κόσμον μὲ τὰ πνευματικὰ του φῶτα». Καὶ νὰ ἡ ἀπαρχή. Εὐχόμεθα ἐπιτυχῆς καὶ βέβαιον καὶ σταθερὸν τὸ μέλλον.

Ἐξ ἐπιστολῆς ἐτέρου Ἱεράρχου: «ἐδόξασα τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπαρχὴν πνευματικῆς ἀξιολόγου κινήσεως ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει. Συγχαίρω ὑμᾶς ἐγκαρδίως καὶ εὐχομαι ὀλοψύχως, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐνισχύῃ ἡμᾶς ἐν τῷ πνευματικῷ τούτῳ ἀγῶνι πρὸς δόξαν Αὐτοῦ καὶ ὠφέλειαν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας.»

Ἐνδιαφέρον διὰ τὸ περιοδικὸν μας ἐπέδειξαν οἱ κ. κ. Δημ. Παπᾶς πληρεξούσιος Ὑπουργὸς παρὰ τῷ Β. Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Νικόλαος Π. Κουράσης Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Συγχαρητηρίους ἐπιστολάς ἐλάβομεν καὶ παρὰ τῶν ἑξῆς:

Κου Ἰωάν. Ν. Καρμίρη Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος· κ. Γερασίμου Κονιδάρη Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης· κ. Γεωρ. Π. Βαφειδῆ Γυμνασιάρχου ἐν Θεσσαλονίκῃ, κ. Εὐθ. Μπουκουβάλα Δικηγόρου ἐν Σέρραϊς, κ. Γερασίμου Μενάγια Μηχανικοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Ἀθαν. Φλώρου Μοιράρχου παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Δημοσίας Τάξεως. Ἀρχιμ. κ. Ἀνθίμου Χαρίση ἐν Ἀθήναις ἱερέως κ. Διονυσίου Αὐγερινοῦ ἐν Μαυράτοις Κεφαλληνίας, κ. Νικ. Φλώρου ἐν Ὀκτωινῇ Εὐβοίας, κ. Γερασ. Ρασσιᾶ ἐν Ἀγ. Εἰρήνῃ Κεφαλῆς, κ. Ἰ. Λουκάκη ἐν Ν. Ἀφησιᾷ, κ. Κ. Δέλλιου ἐν Ἀθήναις.

Ἁγίου Ὁρους. Ἱ Κοινοβιακῆς Μονῆς τοῦ Κωνστανονίτου, Προηγ. Λανιῆλ Δοχειαρίτου, Γέροντος Παντελεήμονος Λαυριώτου, Γέροντος Βασιλείου Καρακαλλινού, Ἱερομονάχου Παντελεήμονος, Παχωμίου Ἀρχιεραματέως τῆς Ἱ. Κοινότητος, Γέροντος Γερασ. Καλλινίκου Μενάγια, Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἱβηρίτου καὶ Ἱερομ. Ἰγνατίου Βελλιώτου Προβατιανού.

Ἐπίσης ἐλήφθησαν αἱ ἐξῆς προαιρετικαὶ συνδρομαὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν.

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγ. Ἱερισσοῦ κ. Διονυσίου	Δρχ	20.000
κ. Διονυσίου Εὐαγγελάτου ἐκ Λος Ἀτζελες Καλιφορνίας	>	20.000
κ. Εὐρ. Μπουκουβάλα Δικηγόρου ἐν Σέρραις	>	25.000
κ. Ἀλεξ Παπαγιάννη ξυλεμπόρου ἐν Ἀθήναις	>	50.000
κ Θεοδ. Μουμτζῆ ἐμπόρου καφφέδων ἐν Θεσσαλονίκη	>	30.000
κ. Γεωρ. Βαφείδη Γυμνασιάρχου ἐν Θεσσαλονίκη	>	10.000
κ. Νικ. Φλώρου ἐν Ὀκτωνιᾷ—Εὐβοίας	>	10.000
κ. Κωνστ. Δ. Μπάστα	>	10.000
κ. Ἰωάν Λουκάκη ἐν Ν. Ἀφρσιᾷ	>	10.000
κ. Μηνᾶ Ἡλιάδου ἐν Ἀμαλφηνοῦ	<	10.000

Ἐκφράζοντες τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς ἅπαντας.

Καν Εὐθ. Εὐαγ. Θεσσαλονίκη. Ἐλήφθησαν 100.000 δραχμαί.

Ἐτελέσαμεν τὰς λειτουργίας καὶ μνημονεύομεν ἤδη εἰς τὰς ἀκολουθίας καὶ λειτουργίας τῆς Μονῆς τὰ ὀνόματα ἅτινα ἐστείλατε.

Δ Η Λ Ω Σ | Σ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπανερχονται καὶ μᾶς ἐρωτοῦν περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς συνδρομῆς τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ μὴ δυνάμενοι ν' ἀπαντήσωμεν εἰς ἕνα ἕκαστον, δηλοῦμεν ὅτι ἐτονίσσαμεν καὶ εἰς τὸ 1ον τεῦχος, ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονὴ θὰ κυκλοφορήσῃ τοῦτο δωρεάν εἰς 2.000 τεύχη.

Ἀναγνωρίζοντες ὅμως, κατὰ τὰς ὑποδείξεις διαφόρων ἀναγνωστῶν μας, τὴν ὠφελιμότητα τῆς εἰκονογραφήσεως αὐτοῦ διὰ φωτογραφιῶν τῶν πολυτίμων καὶ ἀνεκτιμήτων διαφόρων πνευματικῶν θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, χρονολογουμένων ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀγνώστων εἰς τὸν περισσότερον κόσμον, διὰ τοῦτο εὐχαρίστως θὰ δεχθῶμεν οἰανδήποτε προαιρετικὴν συνδρομὴν ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην, ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν αὔξησιν τῶν τευχῶν.

Ἰδιαιτέρως παρακαλοῦμεν τοὺς ὁμογενεῖς Ἀμερικῆς Καναδᾶ, Ἀργεντινῆς. Αὐστραλίας. Βελγικοῦ Κογκό, Νοτιοαφρικανικῆς Ἐνώσεως καὶ Αἰγύπτου, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπεστείλαμεν τὸ 1ον τεῦχος καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀποστολὴν καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὅπως θελήσωσι νὰ θέσωσιν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλων ὁμογενῶν διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὸ μεγαλύτερον Ἑθνικοθρησκευτικὸν κειμήλιον τῆς Πατρίδος μας. Εἴμεθα δὲ πρόθυμοι ν' ἀποστείλωμεν τοῦτο εἰς πάντα ἐπιθυμούντα ν' ἀποκτήσῃ ὀλόκληρον τὴν σειρὰν αὐτοῦ.

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΕΣΟΝΗΣΙΩΤΙΣΣΗΣ
ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΗ ΕΝ ΤΗ Ι. ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΙΑ' αἰῶνος διαστάσεων μ. 1,34 X 0,84 μετεφέρθη ἐν ἔτει 1385 ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Θεοτόκου τῆς Μεσονησιωτίσσης τὴν ὁποίαν μονὴν ἐδώρησεν ὁ Νικόλαος Παγάσης Βαλδουίνος εἰς τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονήν, ὡς καὶ ὀλόκληρον περιφέρειαν τῆς Καστοριάς κατὰ τὸ ὑπάρχον σχετικὸν ἔγγραφο.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν εἶναι παλαιὸν ἀντίγραφον τῆς πρωτοτύπου.

